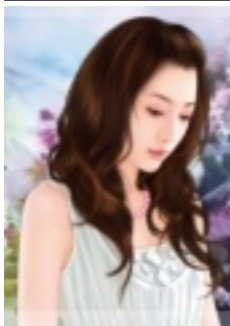

Phong Thanh Vô Tình

Contents

Phong Thanh Vô Tình	1
1. Chương 1: Tương Phùng	2
2. Chương 2: Biến Cố Bất Ngờ	3
3. Chap 3: Tái Ngộ Người Cũ...	5
4. Chap 4: Hướng Vũ Lạc, Cậu...	7
5. Chap 5: Muốn Thì Vô Đây Đi!	9
6. Chap 6: Các Em Đều Bị Phạt!	11
7. Chap 7: Con Ma Hướng Vũ Kiệt...	13
8. Chap 8: Khuya Rồi... Ngủ Đi!	15
9. Chap 9: Kế Hoạch Thất Bại	17
10. Chap 10: Hiểm Họa To Lớn (mystery)	19
11. Chap 11: Sinh Nhật Vui Vẻ!	21
12. Chap 12: Thử Thách Khó Khăn	23
13. Chap 13: Tarot Bói Tình Yêu?!	25
14. Chap 14: Tarot Bói Tình Yêu?! (1)	28
15. Chap 15: Đại Biến Cố	29
16. Chap 16: Đại Biến Cố (1)	30
17. Chap 17: Đại Biến Cố (2)	32
18. Kết - Di Họa Bất Hảo	33

Phong Thanh Vô Tình

Giới thiệu

Một chàng họa sĩ lãng mạn, anh ta rất thích vẽ tranh phong cảnh đó chính là thú vui tao nhã của anh ta.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-thanh-vo-tinh>

1. Chương 1: Tương Phùng

Nguyên Phương nằm dài trên giường toát mồ hôi lạnh, hần trở mình, suy nghĩ về giấc mơ kỳ lạ từ lúc còn bé đến tận bây giờ vẫn thường xuyên mơ thấy nó, gương mặt ấy, ánh mắt ấy, giọng nói ấy...

“Nguyên Phương...nhất định phải tìm muối...”

Tối nào hần cũng mơ thấy một cô gái nằm trong vòng tay hần, thân thể cô mềm nhũn và nói không ra hơi nhưng từng lời cô nói như in tận tâm can của hần. Lòng hần đau nhói và bất chợt hần thốt ra ba chữ:

“Đồng Mộng Dao”

Cái tên này dường như đã khắc sâu vào đầu hần và cả cô gái ấy cũng vậy, việc vẽ ra được chân dung của cô rất dễ đối với hần và chỉ sau khi vẽ xong thì hần mới đưa mình lên giường ngủ tiếp...

“Tít...Tít...Tít”

“Đồng hồ kiểu gì vậy?! Anh mày đặt 6a.m mà 7a.m mới gọi anh dậy là sao? Đồng hồ thôi!!!”

Hần vừa la hét vào cái đồng hồ vừa vác cặp chạy ra ngoài trong bộ đồng phục xộc xệch với đôi giày thể thao nửa buộc nửa thả. Bỗng dây giày dỗi đất làm hần ngã nhào xuống đường, sách vở văng tung tóe. Hần đang loay hoay nhặt sách vở lên thì một cô gái chạy tới giúp hần. Cô cười lấy lệ và cố tỏ ra vui vẻ nhưng trong lòng thì chẳng vui vẻ gì. Hần hỏi nhưng không nhìn:

“Nhìn cô chẳng có vẻ vui vẻ gì khi giúp tôi, cô bắt măn gì với tôi à?!”

“Không... chỉ là tôi...”

Một tia sáng lóe lên trong mắt hần, hần ngược lên nhìn cô, là “Đồng Mộng Dao”. Đúng, chính giọng nói ấy, ánh mắt ấy, dung mạo ấy đã trong đầu hần từ rất lâu... Hần cứ mãi suy nghĩ vẫn vợ mà quên bém cả thời gian vào lớp. Là một học sinh mới thì điều cấm kỵ là đi học trễ, lúc hần đến lớp thì đã muộn cả mười lăm phút nhưng cũng may là giáo viên chưa đến, hần cúi gằm mặt và đi một mạch xuống cuối lớp, hần nhìn sang bên cạnh mình... lại là “Đồng Mộng Dao”. Hần cứ nhìn chăm chú vào cô và không cất nên lời...

“Nhìn gì mà nhìn?!”

Cô tức giận vì bị một người xa lạ nhìn chằm chằm vào mình những mấy phút liền, hần chưa kịp đáp lại thì một cô gái trẻ bước vào lớp, trên tay là sổ điểm và danh sách học sinh, cô gái trẻ tự giới thiệu:

“Chào các bạn! Mình là Tiểu Ôn, hai mươi ba tuổi, là giảng viên của các bạn. Các bạn hãy giúp đỡ mình nha!”

Nói xong, cô gái nháy mắt và với cái điệu bộ lẳng lơ khác người, cô đi xuống chỗ của một nam sinh đang ngơ lơ ra ngoài cửa sổ. Cô cất giọng chào và làm quen lại với nam sinh ấy:

“Chào ạ. Cho mình làm quen được không? Nhìn bạn đẹp trai quá à!!!”

Cậu ta chỉ liếc sơ qua cô rồi đứng lên nói:

“Xin lỗi, chắc tôi đi nhầm sang VƯỜN BÁCH THÚ, cô mà cũng được làm giảng viên sao?! Loạn cả rồi! Cho hỏi trường cấp ba Cửu Viên ở đâu vậy?”

Cậu nam sinh cười đắc ý rồi bỏ ra ngoài. Tiểu Ôn nhìn có vẻ không lấy gì làm vui mừng và tiếp tục đi xuống chỗ của Nguyên Phương với điệu bộ lẳng lơ, cô gái lại tiếp tục nói như lúc này nói với cậu nam sinh kia. Nhưng đáp lại chỉ là sự lạnh lùng kiêu ngạo của hần:

“Tôi không có hứng thú với người như cô. Ta hiểu nhau rồi chứ?!”

Nói rồi hần cũng đứng lên và kéo tay “Đồng Mộng Dao” ra ngoài.

“Bỏ tôi ra! Anh bị làm sao vậy?!”

Cô tức giận và đi thẳng ra phía cậu nam sinh lúc này và chuyện trò rất vui vẻ, lại một người nam sinh khác đi ra khỏi “vườn bách thú” và tiến về phía của hai người kia. Trông họ có vẻ rất thân. Nguyên Phương thấy

rất tò mò về ba người này nhưng không muốn ra hỏi thẳng. Đột nhiên, cả ba người đều đi về phía của hắn. Người nam sinh thứ nhất nói:

“Tôi là Hướng Vũ Kiệt, bạn thân của con cạp cái Đồng Mộng Dao, còn đây là Hướng Vũ Lạc, em họ của tôi...”

Cậu ta chưa kịp nói hết thì đã bị Đồng Mộng Dao thúc một cái thật mạnh vào lưng:

“Cậu nói ai?! Nói ai?!”

Cả hai cậu nam sinh kia đồng thanh nói ngập ngừng không thành câu, người này xen lẫn người kia:

“Là nói anh ta, chính là anh ta... Đúng đúng là nói tôi, tôi là con cạp cái..”

Nguyên phương giật mình khi nghe thấy ba chữ “Đồng Mộng Dao” vì hắn cứ tưởng đó là tên mà hắn tùy tiện gọi cô nhưng không ngờ đó lại là tên của cô, đây là trò đùa của tạo hóa hay chỉ là hắn nghe nhầm? Dù là gì thì cũng khiến hắn cười rất tươi khi nhìn vào mặt của Đồng Mộng Dao.

“Này, từ nãy đến giờ sao anh cứ nhìn tôi hoài vậy? Chẳng lẽ bản cô nương lại thu hút đến như vậy sao?!”

“Tôi... tôi...” - Hắn chưa kịp nói hết thì cô xen vào - “tôi ...tôi... sao vậy? Không biết nói nữa hả?!”

Họ đang nói chuyện rất vui vẻ thì tiếng trống vang lên, Đồng Mộng Dao nhanh chóng đi về phía cổng và không quên kéo theo hai tên bạn thanh mai trúc mã, cô quay sang Vương Nguyên Phương rồi lại nói với hai tên ích kỷ kia:

“Bọn tôi về trước nha... Đi thôi, ông của tôi mời hai tên đầu heo nhà các người tới chơi đó và cả tên chết tiệt Vương Nguyên Phương nào đó nữa, không giúp ta tìm hắn thì đừng mơ ăn cơm tối. Hứ...”

“Tôi là tên chết tiệt Vương Nguyên Phương đây!”

Hắn nói với Mộng Dao bằng giọng bất mãn và đi theo cô về nhà. Sau khi ăn tối xong thì người nào lại về nhà người ấy, hắn bỏ quên chiếc cặp và áo lạnh của mình ở trên bàn trong phòng khách nhà cô nhưng lại quên bưng đi mất hại cô phải đưa sang cho hắn và còn phải lặn lội đi tìm địa chỉ mà ông của cô cho...

Cuối cùng thì cũng tới con đường ấy nhưng nhà của hắn lại nằm tít ở cuối con đường dài đằng đằng này. Cô lại le đôi chân nhỏ bé đi đến cuối con đường, tìm đúng số địa chỉ rồi mới dừng chân lại thở. Trước mặt cô là một tòa biệt thự to lớn rất to và tráng lệ, cô gọi to:

“Vương Nguyên Phương, mau ra đây, tôi mang đồ trả cho anh nè... Gọi ba lần không ra là tôi quăng vô đó!”

Gọi một lần rồi hai, ba lần... đến khi Mộng Dao không còn kiên nhẫn nữa thì cô quyết định “đưa tận tay” cho chủ của nó. “Bịch...Bịch”, cô ném cả chiếc cặp nặng trĩu và cái áo lạnh của hắn vào qua cái cổng to lớn thì bỗng nghe tiếng kêu la thảm thiết của ai đó, thì ra là hắn. Nguyên Phương ôm mặt và nói với cô trong đau đớn

“Kiếp trước, tôi đã gây thù chuốc oán gì với cô mà cô lại hủy nhan sắc vàng ngọc của tôi vậy?! Thật là xui xẻo mà! ”

“Tại tôi gọi mà anh không nghe nên là lỗi của anh chứ, đâu phải tại tôi...”

Mộng Dao cố gắng cãi cùn và cười vào cái “KHUÔN MẶT VÀNG NGỌC” của hắn nhưng chẳng ăn thua vào đâu cả. Họ đứng đó đầu khẩu với nhau những mấy tiếng đồng hồ mà không thấy chán. Lờ qua lẽ lại thật là hợp tình, ăn ý. Chẳng lẽ là thiên duyên tiền định từ kiếp trước?! ...

2. Chương 2: Biến Cố Bất Ngờ

“Tiểu Hổ! Tiểu Hổ! Tên Nguyên Phương...hắn...”

Mộng Dao vừa chạy đến chỗ Hướng Vũ Kiệt vừa nói, cô chưa kịp nói xong thì Nguyên Phương lao đến:

” Đồng Mộng Dao, đứng lại! ”

tiếng hét của Nguyên Phương át cả tiếng ồn của mọi người trên sân. Bọn họ nhìn chăm chăm vào Nguyên Phương và Mộng Dao với vẻ mặt kỳ lạ và khó hiểu. Mặt Nguyên Phương đeo một cặp kính râm, tay cầm cặp, áo lạnh vắt lên vai thở hồng hộc xông về phía Mộng Dao, nhìn về mặt hắn không mấy khả quan, Vũ Kiệt hiểu kỳ hỏi:

” Có chuyện gì sao, Vương nhị thiếu gia? ”

Hắn nhìn Mộng Dao với ánh mắt phức tạp, cố gắng cầu cứu cô, sắc mặt có vẻ bối rối, miệng không nói thành lời. Vũ Kiệt thấy hắn và Mộng Dao có cái gì đó kỳ lạ liền gọi em họ Hướng Vũ Lạc tới giúp giữ tên Nguyên Phương lại để tháo cặp kính kia xuống. Nguyên Phương bị Vũ Lạc giữ chặt liền hung hăng đẩy tên Vũ Lạc ra. Thấy Nguyên Phương sắp thoát được, Mộng Dao chạy ra giữ tay hắn lại. Hành động này của cô làm trái tim vốn phẳng lặng như gương của hắn đập hụt một nhịp. Người hắn cứng đờ.

” Trời đất! Mất cậu làm sao vậy, Vương nhị thiếu gia? Ha ha, nhin cười không nổi luôn ha ha! ”

Vũ Kiệt cùng Mộng Dao và Vũ Lạc cười ngặt nghẽo. Nguyên Phương giật mình, không khỏi cảm thấy xấu hổ và ngượng ngùng pha một chút tức giận. Hắn không thể ném bom bọn họ cho đỡ xấu hổ,... Cả trường cười ồ lên vì mất hắn có một vết bầm lớn và còn hơi rỉ rả máu đang ứa ra... Đúng là quá mất mặt mà! Thẹn quá hóa giận, Nguyên Phương rút từng từ qua kẽ răng đang cắn chặt, bàn tay siết chặt hình nắm đấm đang đỏ bừng lên tưởng chừng như một ngọn lửa muốn thiêu rụi ba người kia, cả đám học sinh trong trường này và cả cái trường cũng không thoát khỏi...

” Đều tại cô đấy Đồng Mộng Dao!”

Mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía bọn họ, ai nấy đều nín thở im lặng quan sát từng sự thay đổi nhỏ nhất, đến cả một cái chớp mắt cũng không bỏ qua. Mọi tiếng cười đều tan biến như đã khuếch tán vào trong bầu không khí căng thẳng này lúc nào không hay.

Hắn khẽ nhíu mày, khóe môi giật giật, đôi mắt phùng lên lửa hận nhìn Mộng Dao. Sát khí đằng đằng, trong ánh mắt ấy dường như có vài phần u ám khiến người đối diện nó phải toát mồ hôi lạnh. Mộng Dao trong lòng vừa lo lắng vừa sợ hãi đến lúc mồ hôi lạnh làm ướt cả lưng áo, cô cảm thấy cả người chấn động vì con người lạnh lùng, lạnh nhạt khi xưa đã biến đi đâu mất. Hiện tại trước mặt cô là một con người hoàn toàn khác với ánh mắt đầy hắc tuyến và bùng bùng ngọn lửa tức giận lên tận trời xanh. Vừa nghĩ tới đã không khỏi kinh sợ mà rùng mình. Cô lắp bắp nói:

” Nè! Cậu... Cậu... Tính... Làm gì... Hả?!”

” Bây giờ hỏi đã trễ rồi ha ha”

Hắn cười tà. Vừa nghe thấy điều đó thì cô đã bỏ chạy thực mạng, không còn hơi sức đâu mà cười nữa khiến Vũ Kiệt và Vũ Lạc nhìn nhau với ánh mắt phức tạp mà nhún vai khó hiểu. Vũ Kiệt dùng ánh mắt mắt sắc nhọn nhìn Nguyên Phương tra hỏi:

” Có phải là có chuyện gì rồi không, Vương nhị thiếu gia?! ”

” Hôm qua, Mộng Dao tới nhà tôi... ”

Hắn chưa kịp nói xong thì đã bị Vũ Kiệt nhảy vào họng còn Vũ Lạc thì ” Ồ ” dài.

” Có phải hai người đã “THÂN THIẾT” rồi không?! ”

Vũ Kiệt vừa nói vừa dùng hai ngón trỏ chỉ chỉ vào nhau. Dường như đã hiểu ra điều gì, hắn hơi trợn mắt lên nhưng trên môi vẫn có nụ cười hơi ngại và đuổi đánh Vũ Kiệt...

Tiếng trống vào lớp vang lên từng hồi khiến sự vui vẻ nhanh chóng trở thành uể oải, cứ suy nghĩ về cái cô Tiểu Ôn đáng ghét kia thì y như là sợi xích ngăn họ đến với lớp học ấy. Họ chỉ biết khoác vai nhau, lê đôi chân uể oải từng bước vô lớp. Nhưng lần này giáo viên không phải là Tiểu Ôn mà là một thầy giáo trẻ vừa nhậm chức chưa lâu, cao 1m8, tóc mái lờm chờm cùng nụ cười tỏa nắng thu hút và cái răng khểnh rất đáng yêu. Hắn là một người rất có tài, nghiêm khắc nhưng không kém phần vui tính khiến cho nhiều người mê mết... Vừa nhìn, Vũ Kiệt đã nhận ra người đó là Hứa Thư Hàn, người yêu của chị hắn là Đỗ Tôn Như. Hứa

Thư Hàn tự giới thiệu trước lớp và bắt đầu bài giảng, giọng nói thiên thần cất lên khiến đám con gái trong lớp ngất ngây, Nguyên Phương hơi bối rối liếc nhìn Mộng Dao, cô chăm chăm nhìn Thư Hàn với ánh mắt mê mẩn. Hắn nghiêng răng siết chặt tay hình nắm đấm... Sau khi bài giảng kết thúc, thầy Thư Hàn quay xuống hỏi xem học sinh có chỗ nào thắc mắc và cho tự do ngồi chỗ mình thích nhưng không được đổi nữa và còn phải trật tự. Trong một giây lưỡng lự, ánh mắt Mộng Dao sáng quắc và ngay lập tức xách đồ chạy ra ngồi giữa Vũ Kiệt và Vũ Lạc rồi cười rất DỄ THƯƠNG.

” Hờ hờ ”,

Vũ Kiệt nhìn cô cười khố rồi quay sang bên kia néo vào tay Nguyên Phương đau điếng khiến Nguyên Phương nhú mi, chun mũi lại nhìn Vũ Kiệt nhưng chỉ thấy Vũ Kiệt hất hất đầu ra đằng sau lưng hắn, Nguyên Phương nghiêng đầu ra nhìn, đó là ĐỒNG MỘNG DAO. Hắn tức giận, trừng mắt nhìn cô:

” Mộng Dao à, sao cô lại chạy mất rồi?!”

Mộng Dao ngơ ngác không thốt nên lời nhìn hắn với ánh mắt khó hiểu. Ngay lúc đó thì Vũ Kiệt xen vào:

” Không phải... ”

Không cần đợi hắn dứt câu thì Mộng Dao quơ tay loạn xạ cả lên trong khi nghĩ đủ có thanh minh cho sự trong sạch của mình, trong khi đó, Nguyên Phương đang ngồi ba hoa về mình với hai người kia... Đúng là mất mặt!!! Sự khoe khoang không đáng có này khiến hai tên kia chỉ có thể tròn xoe mắt nhìn nhau. Sau một lúc lâu vẫn chưa thấy hắn cảm mồm thì quay sang tức giận. Ngay lập tức, Vũ Kiệt cầm tay Mộng Dao đặt vào tay Vũ Lạc và nói với giọng tự hào:

” Vũ Lạc à, từ nay Mộng Dao giao cho... ”

Vũ Lạc ngượng chín mặt, mặt cậu hơi đỏ một chút nhìn Mộng Dao, đầu óc suy nghĩ mông lung thì Mộng Dao hét lên khiến Vũ Lạc đang dạo chơi trên chín tầng mây rơi thẳng tới thực tại.

” Tiểu Hổ thôi, cậu.. ”

Vũ Kiệt còn định nói cho hết câu thì cô đã trừng mắt lên tức giận, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Hắn chỉ còn biết câm lặng như một con hến nhỏ bé. Nguyên phương ngay lập tức đứng phắt dậy, bước đến trước và kéo cô từ tay Vũ Lạc qua bên cạnh hắn. Vũ Lạc ngơ ngác nhìn Mộng Dao bị cướp đi trong lòng có chút không bằng lòng nhưng tỏ ra bằng mặt nhưng không bằng lòng... Nguyên Phương giữ chặt cô trong tay cười nham hiểm. Bầu không khí trùng xuống. Vũ Kiệt muốn phá tan bầu không khí căng thẳng này nên cười cười hỏi Thư Hàn:

” Thầy ơi, Tiểu Ôn đâu ạ? Để ăn mừng, hay là lớp mình đi chơi đi! ”

” Là giáo viên mỹ thuật. Gặp ở nhà tôi lúc 16.00 chiều mai... Ok?! ”

” Yes!!! ” Cả lớp đồng thanh hô to...

3. Chap 3: Tái Ngộ Người Cũ...

Buổi tối, Nguyên Phương không tài nào ngủ được vì nghĩ đến hành động của Mộng Dao hôm nay. Hôm nay, cô hình như là rất thích một trong hai người Vũ Kiệt và Vũ Lạc... Từng cử chỉ, từng hành động, từng câu nói của cô khiến hắn đau đầu nhưng mỗi khi nhớ đến cô thì hắn có một thứ cảm giác kỳ lạ nào đó, tim cũng đập loạn xạ cả lên, thời gian bên cô cũng trôi đi nhanh hơn. Một người chưa từng thích ai như hắn mà bây giờ lại thích một con cạp cái như Đồng Mộng Dao sao?! Ý nghĩ này đột nhiên lóe lên trong đầu hắn, ” không không không phải đâu! ” hắn tự nhủ thầm rồi lại nhớ tới lúc Hướng Vũ Kiệt giao Mộng Dao cho Vũ Lạc, đầu óc hắn đột nhiên chấn động. ” Không thể nào như thế được! Mộng Dao sao có thể giao cho một tên ảo lả như Hướng Vũ Lạc! ”, hiện tại trong đầu hắn nghĩ nhiều chuyện rất phức tạp, nhắm mắt thì hình ảnh Mộng Dao lại hiện ra trong đầu, trong lòng hắn tựa hồ cảm thấy nao nao nhưng cũng nhớ tới cảnh Vũ

Lạc nắm tay Mộng Dao và nhìn chăm chăm cô với ánh mắt mê đắm, tựa hồ hẳn có thể hiểu tình cảm của Vũ Lạc đối với cô, ý nghĩ đen tối lại hiện hữu trong đầu hẳn cùng với cảm giác ghen tức...

” Nguyên Phương... huynh nhất định phải tìm muội... ”

Nguyên Phương giật mình tỉnh lại giữa đêm khuya, lại là bóng hình ấy, câu nói ấy đó chính là ĐỒNG MỘNG DAO! Những chuyện kiếp trước hẳn cũng có nhớ sơ sơ qua những giấc mơ, từng lời hứa, từng khoảnh khắc... không một phút giây nào mà hẳn quên...

Buổi sáng hôm sau, hẳn lại đến trễ hơn ngày nhưng đặc biệt là nhìn hẳn đẹp trai hẳn ra... Đơn giản thôi, vì hẳn định gây ấn tượng tốt với Mộng Dao mà. Hẳn thấy nhóm người Vũ Kiệt, Vũ Lạc và Mộng Dao tiến tới gần, bên cạnh cô còn một người con trai trông rất quen nhưng Nguyên Phương không thể nhớ ra người đó là ai... Nguyên Phương đang suy nghĩ thì cậu ta, người con trai bên cạnh Mộng Dao lên tiếng:

” Cậu là Vương Nguyên Phương phải không?! ”

Nguyên Phương cũng cảm thấy hơi bất ngờ, hẳn chỉ biết ” Ồ ” lên một tiếng hơi khàn khàn như người bị bệnh lao lâu năm. Cậu con trai ấy lại tiếp lời:

” Tôi là Thượng Nguyên, Lâm Thượng Nguyên nè! Cậu có nhớ không?! ”

Đột nhiên Nguyên Phương như nhớ ra điều gì liền ” A ” lên một tiếng và định cùng Thượng Nguyên đi dạo, kể chuyện ngày thơ ấu nhưng bị từ chối thẳng thừng và trong ánh mắt tên bạn cố tri, hẳn thấy điều gì bất ổn...

Tiếng trống vang lên, đám học sinh đến trễ đông như kiến đổ ồ ồ về phía đám người của Đồng Mộng Dao bọn họ, họ cứ chen lấn, xô đẩy nhau để không bị phạt khiến họ trông như đám đông hỗn loạn mà chen lấn khiến Mộng Dao phải nép chặt mình vào thân hình rắn chắc của Nguyên Phương dù rằng cô rất rất là không muốn, hơi ầm truyền cho nhau khiến hẳn đỏ bừng mặt nhưng cũng rất vui. Để tận dụng cơ hội ngàn năm có một này, Nguyên Phương vòng tay qua và ôm chặt cô khiến cô trông như một con mèo con được chủ vuốt ve, cưng chiều.

Khi vào lớp học, mặt hẳn đỏ bừng lên vì ngượng, trên môi vẫn nở nụ cười tươi khiến Mộng Dao tức muốn chết. Hẳn quay sang Mộng Dao, hỏi nhảm:

” Lúc này, cô có sao không? ”

” Không! ”

Cô chỉ lạnh lùng đáp trả. Tưởng hẳn sẽ ngập chặt miệng lại nhưng không ngờ hẳn lại tiếp tục hỏi về một đồng thứ lung tung khác khiến cô tức chết...

” Muốn biết cảm giác của bản cô nương à?! Được thôi! Nói sao ta?... NỘ KHÍ XUNG THIÊN!!! ”

Nguyên Phương lúc đầu hơi bất ngờ nhưng sau, hẳn bình tâm lại và mỉm cười thân thiện. Đúng lúc ấy thì Thư Hàn bước vào, hẳn vui vẻ giới thiệu học sinh mới là một thần đồng, một lãng tử, một... lớp trưởng mới... Học sinh nổi tiếng từ trường trung học phổ thông chuyên Bạch Dương ... Lâm Thượng Nguyên. Vừa nghe danh, cả lớp đã vỗ tay ồ ạt, đám con gái trong lớp sáng mắt ra nhìn thần tượng soái ca vạn vạn toái của họ đang đi vào lớp, chỉ trừ Mộng Dao không quan tâm lắm ra thì hầu hết đều hét lên sung sướng nhưng gần như là ngay lập tức bị thầy giáo Hứa Thư Hàn nhắc nhở nên đành thầm lặng nhìn trong hạnh phúc. Lâm Thượng Nguyên tiến thẳng xuống cuối lớp, chỗ của Mộng Dao đang ngồi và bắt đầu xuống giọng làm quen lại với cô khiến đám con gái trong lớp không ai là không ghen tị.

” Chào, lúc này ta gặp nhau rồi... Đồng Mộng Dao đúng không?! ”

” Ồ, cứ ngồi chỗ nào cậu thích... ”

Vừa nghe thấy thế, Thượng Nguyên quay sang Nguyên Phương và ngó ý muốn ngồi chỗ của hẳn. Nguyên Phương đương nhiên là không đồng ý rồi như vì bị Hứa Thư Hàn nhắc nhở nên đành chuyển đến cái bàn trống không người ngồi cạnh Hường Vũ Lạc. Việc bị cướp chỗ khiến hẳn chẳng còn tâm trạng nào mà học hành nên liên tục bị mắng, bị phạt khiến đám người Hường Vũ Kiệt cười ra mặt! Nhưng nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại, hẳn có thể bị Mộng Dao ghét nếu cứ ngồi gần mà chọc giận cô. Hơn nữa, hẳn và cô còn là

chỗ thân thiết (hai gia đình rất thân nhau) nên có thể làm thông gia cũng không chừng... Cả buổi hấn cứ nghĩ linh ta linh tinh nên trống đánh hết giờ lúc nào không hay, hấn đang định chạy đến cạnh đám người Mộng Dao thì thấy Thượng Nguyên đang nói chuyện với cô có vẻ rất thân thiết khiến hấn không thể kiềm chế nổi mà chạy ra kéo tên Lâm Thượng Nguyên đáng ghét ra nói chuyện BÍ MẬT.

” Tôi thích Đồng Mộng Dao nên cậu tránh xa con cừu nhỏ của tôi ra! ”

” Cái gì? ” CON CỪU NHỎ CỦA CẬU “?! Đừng có mà nằm mơ giữa ban ngày nữa!! Nói gì thì nói, chúng ta vẫn nên quyết đấu cho công bằng một chút. Hơn nữa, hai nhà chúng tôi còn có qua lại nên có vẻ tôi có lợi thế hơn cậu rồi... Há há há!!! ”

” Hai nhà chúng tôi cũng có giao tình thâm sâu... Chưa biết chừng sẽ làm thông gia với nhau nữa! ”

” Được! Để coi ai là người cười đến cuối cùng! ”

Họ cứ đứng đó nói chuyện úp úp mở mở khiến đám người Hướng Vũ Kiệt, Hướng Vũ Lạc và Đồng Mộng Dao cảm thấy đa nghi...

” Này! Hai người thì thầm to nhỏ gì vậy?! Cho chúng tôi nghe với ha... ”

Vũ Kiệt cùng hai người kia đến bên cạnh và vỗ vai Nguyên Phương. Hấn và Lâm Thượng Nguyên tái xanh mặt, hai người họ lập tức lấp bắp chẳng biết nói gì để che giấu việc mình vừa nói nữa. Mộng Dao liền lập tức lên tiếng:

” Wei! Có phải hai người đang nói về Tiểu Ôn không?! ”

” Phải phải phải!!!!... A, cái gì? không phải! Không phải... Đúng vậy, không! Không phải... ”

Họ cứ lấp ba lấp bắp, lộn xộn từng pheo, rồi tung cả lên khiến họ cứ như một mớ gà mắc tóc. Cứ tưởng như vậy thì không sao nữa nhưng hai người họ lại tiếp tục bị Vũ Lạc nhòm ngó với ánh mắt sắc bén như lưỡi liềm hàm ý ghen tuông. Vũ Lạc vốn có ý với Mộng Dao nên việc nhìn Lâm Thượng Nguyên và Vương Nguyên Phương như vậy là chuyện thường tình, Vũ Lạc giậm phịch chân xuống đất, lên tiếng trách móc hai người kia.

” Sao các người cứ làm người khác phải ngạc nhiên, kinh hãi vậy hả?! ”

” Ngạc nhiên?! Kinh hãi?! ”

Việc hấn nói khiến hai người kia chỉ biết nhún vai ngạc nhiên nhìn nhau còn Mộng Dao và Vũ Kiệt cười ra tiếng. Đường như có gì muốn nói, Mộng Dao hình như nhớ ra việc Hứa Thư Hàn nhắc phải đem bạn hẹn theo đến nhà hấn rồi đi qua quán cà phê... TÌNH YÊU... Chết tiệt thật!!!

4. Chap 4: Hướng Vũ Lạc, Cậu...

” A, Phải rồi! Thầy có nhắc là phải mang bạn hẹn thì pha... ”

Mộng Dao chưa kịp nói xong thì Nguyên Phương và Thượng Nguyên cắt ngang vào hòng cô, họ đồng thanh nói:

“Tôi đi với cô nha Mộng Dao?!”

Rồi họ bắt đầu đánh nhau vì nghĩ rằng mình bị cướp bạn hẹn và đạo nhái câu nói... Trước hành động ngu ngốc của hai tên kia, Vũ Lạc chỉ biết mỉm cười tà mị và lên tiếng mời Mộng Dao đi chơi cùng mình trong buổi chiều hôm nay khiến hai tên ngu xuẩn kia há hốc mồm ghen tị, cuối cùng hấn và Thượng Nguyên kia phải đi cùng một cặp còn tên Hướng Vũ Kiệt thì có được đặc ân “TỰ BAN” để đi một mình...

Buổi chiều hôm ấy, Nguyên Phương cứ cảm thấy lo lắng không yên, trong lòng nao nao bất ổn. Hấn tốn nửa tiếng để chăm chút bản thân và cùng tên Lâm Thượng Nguyên “tay trong tay” đến nhà Hứa Thư Hàn nhưng quên rằng mình không biết nhà nên dù đi cả một vòng lớn thì lại phải trở về nhà mình. Sau một hồi bàn luận, họ quyết định qua nhà của Hướng Vũ Kiệt rồi tính tiếp...

“Hướng Vũ Kiệt...”

Hai người lại đồng thanh gọi lần nữa và cùng nhau đi vào nhà hắt thấy cả lớp đều ngồi trong đó. Vũ Kiệt lên tiếng chọc phá họ khi thấy hai người đang tay trong tay rất tình tứ.

“Đồng đủ quá nhỉ? Hai người đang **NẮM TAY NHAU** sao?”

Cả lớp quay lại nhìn bọn Nguyên Phương và Thượng Nguyên rồi cười lớn. Nguyên Phương và Thượng Nguyên lập tức đỏ lên vừa thẹn vừa giận rồi tự nhủ thâm sẽ “**XỬ LÝ**” Vũ Kiệt rồi cả hai nhìn vào mắt nhau, một nụ cười nham hiểm hé lộ trên gương mặt hai người con trai này. Tuy nhiên họ vẫn chưa nhận ra rằng bọn họ vẫn đang nắm tay nhau.

“Nguyên Phương, Thượng Nguyên hai người...” thanh âm trong trẻo thốt lên. “Ha!Ha! thật không ngờ hai người...**ĐỒNG TÍNH LUYẾN ÁI** đó nhá!” Chính Đồng Mộng Dao đã nói câu đó, Vũ Lạc bên cạnh đang khoác vai Mộng Dao cũng cười nắc nẻ ngây ngất. Hai tên kia đỏ mặt nhìn nhau với ánh mắt kỳ lạ. Gần như ngay lập tức nhìn xuống mười ngón tay đang đan xen vào nhau và lập tức dứt tay nhau ra, quay mặt đi chỗ khác nhưng ánh mắt quét qua Mộng Dao và cái tên thối tha ẻo lả Hương Vũ Lạc và hừ lạnh một tiếng...

“Được rồi, chúng ta đi thôi!”

Hứa Thư Hàn lên tiếng, hắt đang nắm tay một cô gái rất đẹp, dáng người thanh tao, khuôn mặt thiên thần, tóc ngắn ngang vai... Nhìn có chút giống với tên Hương Vũ Kiệt nhưng chỉ có điều là đẹp hơn vạn lần. Mọi người cùng bạn hẹn của mình đều bắt đầu khởi hành tới điểm hẹn. Đột nhiên bọn họ thấy người con gái kia nói gì đó với Thư Hàn rồi kéo tay Mộng Dao đi lên lầu.

“Cậu đi trước đi! Tôi và chị ấy sẽ đến sau! Có được không?” Mộng Dao quay sang ghé sát miệng thì thầm với Vũ Lạc. Nguyên Phương và Thượng Nguyên lập tức liếc xéo Vũ Lạc thì chỉ thấy miệng cậu ta nở một nụ cười tươi rồi gật gật đầu với Mộng Dao. Cô đi theo người con gái xinh đẹp kia đi lên lầu, Vũ Lạc còn nhìn theo bóng cô thì lập tức bị “giật cổ” đi.

“Đi mau! Còn nhìn cái gì nữa hả? Coi chừng ta đánh chết tên đầu heo nhà ngươi bây giờ!” Nguyên Phương cả giận lên tiếng quát.

Vũ Lạc bước ra khỏi cánh cửa kia nhưng đầu vẫn ngoái lại nhìn Mộng Dao, bóng cô đã khuất trên bậc cầu thang. Liền bị một bàn tay nắm lấy cổ tay mình kéo thật mạnh về phía trước khiến Vũ Lạc cả kinh quay đầu lại thì thấy Thượng Nguyên trừng mắt nhìn Vũ Lạc, lớn giọng quát mắng:

“Còn không mau đi!”

Vũ Lạc hơi run run rồi mau chóng bước theo phía sau Thượng Nguyên. Vũ Kiệt lại nói nhỏ với Vũ Lạc và Thư Hàn rồi cười cười chạy vào sảnh chính của nhà hắt.

“Chúng ta đi thôi! Bọn họ sẽ đến sau!” Tất cả đều lên xe, chiếc xe Porsche phóng mất hút ở phía cuối con đường...

Quán café Tình Yêu

“Đẹp thật đó nha! Thầy à, làm sao thầy lại biết được nơi đẹp như vậy?” Vũ Lạc cười cười hỏi.

Cả lớp đều nhìn về phía Hứa Thư Hàn với vẻ mặt hiếu kỳ. Hứa Thư Hàn xùy nhẹ một tiếng rồi đáp:

“Chuyện nhỏ thôi! Mọi người vui vẻ là được rồi.”

“Reng!Reng!” cánh cửa kia bất thành linh mở ra, Vũ Kiệt cùng một...**CON GẤU BÔNG** to đùng đang được đặt lên cái xe đẩy bước vào. Vũ Kiệt cười cười ôm con gấu lên đặt vào bàn gần cửa ra vào rồi nhanh chóng giới thiệu con gấu với mọi người, hắt cười cười:

“Xin giới thiệu với mọi người đây là bạn hẹn của tôi, Bé Tròn.”

Cả lớp chớp chớp mắt nhìn con gấu một lúc rồi cười ồ cả lên, Vũ Lạc nhanh chân bước tới cạnh Vũ Kiệt rồi ôm hờ hắt miệng hơi mấp máy nói nhỏ gì đó với hắt, hắt nhìn Vũ Lạc một chút rồi lại ôm hờ Vũ Lạc nói nhỏ cười cười thả Vũ Lạc ra rồi vỗ vỗ vai cậu. Vũ Lạc nhoẻn miệng cười rồi đi tới cái bàn gần hướng cửa

ra vào nhất mà ngồi. Nguyên Phương cùng Thượng Nguyên liếc nhìn nhau một cái rồi khoác vai ra ngồi đối diện với Vũ Lạc. Vũ Lạc thấy có người đứng sau lưng hai tên kia nên bất giác hắt lên :

” Mộng Dao, cậu tới rồi sao?”

” Ừm~ ” Thượng Nguyên bóp mũi lại giả giọng Mộng Dao trả lời và hắt khúc khích cười trong khi Vũ Lạc đứng lên đẩy ghế ra rất lịch lãm cho người ngồi xuống khiến hắt tức chết:

” Cậu không thấy tôi là Lâm Thượng Nguyên hay sao mà cứ cư xử như Đồng Mộng Dao của tôi ở đây vậy?!”

” Wei! Cậu... Tôi nói cậu đúng là... là cái đồ... Ai là Mộng Dao của cậu hả?! ”

Một giọng lạnh lẽo vang lên sau lưng hắt, hắt thất kinh quay lại nhìn thấy Đồng Mộng Dao và cô gái lúc nãy đi với Hứa Thư Hàn đang nhìn hắt với ánh mắt sắc bén, Vũ Lạc cười cười với khuôn mặt hơi tà tà và đưa Đồng Mộng Dao về chỗ ngồi đối diện với hắt. Nguyên Phương hơi cười cợt vào mũi của Lâm Thượng Nguyên nhưng đồng thời cũng ghen tức với Vũ Lạc. Bỗng nhiên có hai nhân viên của quán đi tới mời họ trở lại chỗ của mình và tắt đèn đi để thông báo gì đó. Ánh đèn sân khấu bật sáng, cô gái ấy lên sân khấu và chiếu đèn về phía Vũ Kiệt và con gấu có tên Bé Tròn, Vũ Lạc và Đồng Mộng Dao và mời họ lên sân khấu. Do lúc vừa rồi hơi bất ngờ pha chút sợ hãi nên Nguyên Phương và Thượng Nguyên không nhìn rõ Mộng Dao lắm nên lúc này hơi bất ngờ vì trông cô rất giống một thiên sứ có vẻ đẹp thuần khiết do thượng đế cử xuống để làm lóa mắt họ. Cô mặc bộ váy trắng khá tao nhã, chân mang đôi giày cao gót nên nhìn khá đẹp, lối trang điểm cũng nhẹ nhàng hơn nhưng trông cô có vẻ không thoải mái lắm trong đôi giày ấy. Bằng chứng là cô suýt vấp ngã khi bước lên sân khấu nhưng nhờ có con gấu khổng lồ (size to hơn Mộng Dao cả một cái đầu) nên chỉ ngã thẳng vào trong lòng con gấu kia. Bọn xấu xa kia cười ồ cả lên.

” Không sao chứ? ” một người con trai rất đẹp trai đưa tay ra với ý định muốn cô nắm tay hắt để hắt kéo cô đứng lên. Mộng Dao hết nhìn bàn tay kia lại nhìn lên gương mặt vô cùng giống với thiên thần của người con trai nọ. Không đợi cô nắm tay hắt thì hắt đã nắm lấy tay cô kéo cô đứng lên. Bàn tay ấm áp kia nắm tay cô làm cô ngẩn người ra rồi bước hụt té ra sau, hắt lại đưa tay ôm chặt lấy eo cô. Mọi người kinh ngạc nhìn hai người, tiếng cười khi nãy đã khuếch tán vào không khí lúc này mọi ánh mắt đổ dồn về hai người. Cô đẩy hắt ra rồi vuốt thẳng lại chiếc váy trắng của mình, nhìn hai người mặc màu trắng một đôi thật sự là rất đẹp đôi.

” Cảm ơn. ” Mộng Dao cười cười ngượng ngùng nói. Bọn Nguyên Phương - Vũ Kiệt cả kinh chạy lại hỏi:

” Cậu là ai vậy? Mà thôi khỏi đi, chỉ cần cậu đừng đứng gần Mộng Dao của tôi là được.” Nguyên Phương lập tức choàng tay qua vai Mộng Dao hỏi. Mộng Dao nhìn hắt gườm gườm nhưng cũng quên mất là hắt đang choàng tay qua người cô như một cặp tình nhân. Người nam nhân kia lên tiếng:

” Tôi là...”

5. Chap 5: Muốn Thì Vô Đây Đi!

” Hắt là Cao Đại Thành! ”

Lâm Thượng Nguyên nhanh chóng bước lên trên sân khấu, hắt đứng cạnh Cao Đại Thành rồi quay sang liếc nhìn Nguyên Phương cùng Mộng Dao một cái, thoáng giật mình, cơn giận dâng trào lên như sóng gió ngoài biển khơi rồi cả giận quát:

” VƯƠNG NGUYỄN PHƯƠNG! CẬU ĐANG LÀM GÌ MỘNG DAO CỦA TÔI VẬY HẢ? CÓ BỎ TAY RA KHÔNG HẢ TÊN DÊ XỒM BIẾN THÁI KIA?! ”

Mộng Dao vừa lấy lại bình tĩnh rồi lại bị tiếng quát mắng kia làm kinh đảo hồn vía, chạy vào lòng con gấu kia mà trốn. Thấy chuyện tốt của mình bị tên Lâm Thượng Nguyên đáng chết kia phá hỏng liền tức giận quát lại tên kia :

” Sao?! Ghen tỵ hả? Sao người dám phá hỏng chuyện tốt của ta chứ?! Không cho người một bài học thì người không biết sợ là gì phải không?!”

Mắt của Vũ Lạc tràn đầy hắc tuyến, mặt hắn đen lại, cả người tràn đầy sát khí, ánh mắt u ám liếc nhìn hai tên kia.

” Hai người VUI VẺ quá nhỉ? Cho ta tham gia với được không?! ” Ngữ khí của Vũ Lạc đậm mạc, lạnh lùng nhưng ẩn chứa sự tức giận.

” Ồ, muốn tham gia à? Thế thì lại đây! ” Lâm Thượng Nguyên nghiêng rằng trả lời Vũ Lạc, rồi liếc Nguyên Phương một cái với ánh mắt hắc ám.

” Vũ Lạc à, có vẻ cậu muốn tham gia thật rồi. Thế đừng trách tôi không nương tay!” Nguyên Phương cũng lên tiếng nói với giọng trầm trầm. Lũ ác ôn dưới kia không những không ngăn lại mà còn cổ vũ ầm ầm. Mộng Dao run run ôm chặt con Bé Tròn, khẽ thò đầu ra nhìn bọn họ, thấy bọn họ đồng loạt nhìn qua mình liền rút đầu lại, rúc vào trong lòng con gấu kia. Vũ Lạc khẽ liếc xuống đám người ầm ỹ bên dưới kia, bọn họ không dám nói một tiếng nào nữa liền quay mặt đi chỗ khác giả vờ không quan tâm đến bọn họ.

” Mộng Dao là bạn hẹn của tôi, mấy người làm gì mà tranh giành lẫn nhau, có chữ cũng là tôi chữ làm gì đến phiên hai người lên tiếng! ” Vũ Lạc cười nhạt, khinh khỉnh nhìn Nguyên Phương cùng Lâm Thượng Nguyên.

Nguyên Phương cùng Thượng Nguyên trong lòng không phục liền nhìn nhau gật đầu, cười cười tà mị. Bọn họ lập tức phản công lại ngay :

” Thì làm sao nào? Mộng Dao đâu phải của cậu, vả lại giao tình giữa nhà tôi và nhà cô ấy rất thân thiết nên cô ấy sẽ trở thành vợ chưa cưới của tôi sau này cũng nên. ” Nguyên Phương hùng hổ nói lớn.

” Cậu là gì của cô ấy mà đòi xen vào hả? Nếu không có quan hệ gì đặc biệt thì đừng nhiều lời!” Thượng Nguyên cũng thêm lời vô để trấn áp Vũ Lạc.

” Xâm ngôn! ” Vũ Lạc hừ lạnh một tiếng rồi quay phắt người đi, nhanh chóng bước về phía Mộng Dao. Mộng Dao ngược mặt lên nhìn người con trai đang đứng trước mặt rồi từ từ đứng dậy.

” Vũ Lạc, cậu của hôm nay so với mọi hôm có phần khác biệt hơi lớn đó. ” Mộng Dao tròn xoe mắt nhìn nhìn Vũ Lạc. Vũ Lạc cười cười ra vẻ ngốc nghếch rồi dắt tay Mộng Dao trở lại bàn. Nguyên Phương cùng Thượng Nguyên mặt mày u ám, lộ rõ vẻ âm hàn lạnh lẽo, bọn họ dùng dùng bước xuống khỏi sân khấu rồi quay lại bàn và kéo ghế ra ngồi.

” Học chung với con cọp cái Đồng Mộng Dao hai năm rồi giờ mới cảm thấy nó dễ thương quá chừng!” Lời bàn tán xôn xao của một lũ nam sinh khôn nạn làm cho Nguyên Phương và Thượng Nguyên khó chịu, liếc xéo lũ ác ôn điên loạn kia một cái rồi đứng lên, họ còn định ra chỗ Hướng Vũ Lạc công kích thêm lần nữa thì ý định kia nhanh chóng bị dập tắt như cây đèn cầy trước gió vì ngay khi họ đứng lên thì thấy Hứa Thư Hàn cùng cô gái xinh đẹp kia quay trở lại quán. Nguyên Phương bất bình nói nhỏ với Thượng Nguyên nhưng ánh mắt của hắn vẫn hướng về phía Mộng Dao cùng Vũ Lạc.

” Chết tiệt! Tôi thấy tên đầu heo ẻo lả kia ăn gan hùm, mật gấu rồi hay sao mà dám lớn giọng tranh giành Mộng Dao của tôi?! ?”

” Ê! Ai là MỘNG DAO CỦA CẬU hả?! ” Thượng Nguyên tức giận đứng lên gườm gườm nhìn Nguyên Phương.

” Hai trò có thôi đi không hả? Tôi đề nghị hai trò tới nhà tôi dọn dẹp bể bơi sạch sẽ coi như sự trừng phạt vì dám phá hỏng ngày vui của cả lớp! ” Hứa Thư Hàn nói lớn, ngữ khí mang kiêu nửa đùa nửa thật làm hai tên kia kinh ngạc nhìn Hứa Thư Hàn với ánh mắt biểu tình vô tội. Có mà vô số tội thì có ấy.

Hứa Thư Hàn cười lớn rồi quay sang cô gái bên cạnh, Thư Hàn chỉ chỉ về phía hai tên ngu ngốc ngông cuồng kia mà cười ” THÚI MŨI ” bọn họ ra.

Chiếc xe Porsche chạy quanh thành phố một lần nữa rồi chạy đến trước cổng một căn biệt thự tráng lệ hạng nhất, phía trước có hồ bơi sạch sẽ thoáng mát. Cánh cổng lớn kia bật mở, chiếc xe chạy vào trong...

Khu biệt thự...

Một cái bể bơi lớn hiện ra trước mắt, cả lớp ồ lên một tiếng với ba chữ O lớn hiện lên trên gương mặt mỗi người. Cao Đại Thành hơi choáng một chút sau đó đi nhanh về phía Mộng Dao, mỉm cười một cái thật tươi rồi bắt đầu bắt chuyện bằng những câu có chủ đề liên quan đến bể bơi:

” Mộng Dao à, cậu có biết bơi không vậy? ”

” Không! Còn cậu? ” Mộng Dao lắc lắc đầu vài cái rồi hỏi ngược lại.

” đương nhiên là biết rồi. Hơn nữa tôi còn bơi rất giỏi nữa kìa! ”

Đại Thành cười dương dương tự đắc, tưởng tượng ra vài viễn cảnh tương lai ngày mai tươi sáng, trong lòng mừng thầm vì lần này là cơ hội để hấn chứng tỏ tài năng của mình khiến Mộng Dao phải thán phục...

” Đại Thành à, cậu giỏi thiệt nha! Cậu có đồng ý làm bạn trai của tôi không? ” Mộng Dao cười cười ngây ngô với vẻ mặt mang đầy sự kỳ vọng và ánh mắt mê đắm khi nhìn hấn...

Đại Thành cứ đứng đó cười cười và lẩm bẩm luôn miệng câu đồng ý khiến Mộng Dao khó hiểu, cô lay lay vai hấn vài cái, không thấy động tĩnh gì nên Mộng Dao nói hỏi hấn:

” Đại Thành à, Đại Thành à, cậu làm sao vậy? ”

Hấn giật mình, ngơ ngác nhìn Mộng Dao một cách ngốc nghếch rồi tự trấn tĩnh lại rồi nói:

” Mộng Dao nè, tôi bơi rất giỏi đó, tôi dạy cậu bơi nha!”

Nguyễn Phương, Thương Nguyên và Vũ Lạc liếc về phía Mộng Dao và Đại Thành một chút rồi nhìn nhau, người bọn họ bốc ra một mùi thuốc súng nồng nặc, ánh mắt đủ loại vũ khí nhìn về phía Đại Thành. Tội nghiệp cho Đại Thành khờ khạo, không biết rằng mình sắp trở thành con mồi bị bọn thú dữ cắn xé, ngấu nghiến nhai.

” Đại Thành à, cậu đừng ra vẻ mèo tự khen mèo dài đuôi nữa. Đâu phải ở đây chỉ mình cậu biết bơi đâu. Chúng tôi cũng biết mà, giỏi hơn cậu nhiều là đằng khác nữa! ”

Nguyễn Phương bọn họ đồng thanh lên tiếng khiến Đại Thành tức hộc máu, Mộng Dao nhìn tuần tự bọn họ một lượt rồi thở dài một tiếng, thấy bọn họ người nào người nấy đều có một mảnh u ám trên mặt, cô không khỏi rung mình. Cô căng thẳng hít một ngụm khí lạnh...

6. Chap 6: Các Em Đều Bị Phạt!

” Mọi người có vẻ vui quá nhỉ? Tôi tham gia với được không? ”

Vũ Kiệt ôm ” BẠN HEN ” của cậu ta tới cạnh bọn họ, chính bản thân cũng biết là không khí căng thẳng nhưng lại vờ như không biết, cười cười để bớt căng thẳng. Mộng Dao hơi liếc về phía Vũ Kiệt một cái với ánh mắt cầu cứu. Tình trạng hiện tại của Mộng Dao như cá nằm trên thớt, vừa hoảng hốt vừa lo lắng. Vũ Kiệt khoác vai Nguyễn Phương cười tà nghễ rồi châm chọc bọn họ một chút:

” Mọi người đang tranh giành con cạp cái Mộng Dao sao? Hay là để tôi mượn cậu ta một chút nha! ”

Lũ ngổ kia lại một lần nữa kinh ngạc nhìn Vũ Kiệt đang kéo tay Mộng Dao đi ra phía hồ bơi, Mộng Dao ném cho Vũ Kiệt một ánh nhìn khó chịu, Nguyễn Phương cả kinh :

” Wei! Cậu định mượn Mộng Dao làm gì vậy? Không lẽ cậu địnhh... ”

” Phải đó, tôi định dạy cậu ta học bơi đó. Không lẽ cậu GHEN sao? ” Vũ Kiệt cười cười tà mị nhìn Nguyễn Phương đang đứng chôn chân tại chỗ, khoe miệng cậu ta hơi giật giật, ánh mắt khó xử nhìn Vũ Kiệt rồi cười trừ. Vũ Lạc đi nhanh về phía Vũ Kiệt rồi nháy nháy mắt với cậu ta vài cái. Vũ Kiệt tuy là đã ngầm hiểu ý của cậu ta nhưng vẫn giả vờ chọc phá cậu ta để cậu ta tức điên lên cho vui.

” Mất cậu làm sao vậy, Vũ Lạc? Bị con gì bay vào mắt sao? ”

Vũ Lạc nhìn tên Vũ Kiệt chết tiệt kia một cái khó chịu rồi ôm chăm lấy hắn một cái. Có vẻ như đang nói thăm dò vào tai cậu ta rồi cười khê. Vũ Kiệt vẫn cái tính đùa dai nên giả vờ hét lên một tiếng kinh ngạc :

” Cái gì? Cậu muốn dạy con cộp cái này học bơi sao? Vũ Lạc à, cậu muốn dạy cái đầu heo thối này học bơi thật hả? ”

Nguyên Phương, Thương Nguyên, Đại Thành đều đồng loạt liếc Vũ Lạc một cái, đáy mắt đều hiện lên mấy phần âm hàn u lẫm. Vũ Lạc hơi rùng mình một chút, trấn tĩnh lại tinh thần, Vũ Lạc hơi liếc về phía bọn họ rồi ra vẻ khinh khỉnh. Mộng Dao cả giận nhìn Vũ Kiệt một cái, nhưng Mộng Dao vẫn chưa để ý lắm về câu mà Vũ Kiệt vừa hét lên nên hoàn toàn không biết nội dung là gì, cô ngay lập tức hỏi lại rõ mồn một từng chữ:

” CẬU NÓI AI?”

” Tôi nói cậu ta! ” Vũ Kiệt cả kinh chỉ tay về phía Vũ Lạc đang đứng bên cạnh. Vũ Lạc cũng cười cười phụ họa rồi ập a ập ứng lên tiếng :

” Phải...Phải, là nói tôi...Tôi chính là đầu heo thối...”

Mộng Dao vừa quay đầu đi phía khác thì Vũ Kiệt lại lên tiếng chọc phá, cậu ta cao giọng thét vừa thét vừa nhìn về phía Mộng Dao tỏ ý rằng mình nói Mộng Dao chứ không phải Vũ Lạc :

” Cậu là cái đồ đầu heo thối! Đúng là cái đồ đầu heo chết tiệt! ”

Nguyên Phương, Thương Nguyên cùng Đại Thành vẫn còn đang kinh ngạc nhìn về phía Mộng Dao, sau khi thấy xong quá trình sự việc thì chỉ cười vui vẻ mấy cái để tỏ ra là người mà Vũ Kiệt nói chính là Vũ Lạc chứ không phải Mộng Dao của...bọn họ. Vũ Kiệt cười tà nghề rón rén đi đến sau lưng Mộng Dao rồi hù cô. Mộng Dao giật mình mất đà té nhào xuống hồ bơi gần đó.

“ÙM” một tiếng, mọi người im lặng đều trở mắt ra nhìn về phía Mộng Dao bọn họ. Lúc này trong không khí im lặng kia chỉ còn những tiếng la hét thất thanh của Mộng Dao.

” Á! Cứu tôi với! Tôi không biết bơi...”

Lũ chết tiệt kia vẫn giả vờ hoảng hốt rồi đồng loạt cười ồ cả lên. Vũ Kiệt cười to nhất khi nghe tiếng Mộng Dao. Tội nghiệp cho con cừu nhỏ Mộng Dao vẫn không biết rằng mình đang bị con sói giả hoạt Hướng Vũ Kiệt kia chọc phá. Mộng Dao bỗng dừng dừng ngay việc la hét cứu mạng lại để xem xét tình hình xung quanh. Mộng Dao mặt đỏ như trái gấc khi biết nước trong hồ bơi chỉ cao hơn eo của mình một...chút xíu. Cô gái xinh đẹp đi cùng Hứa Thư Hàn lúc vừa rồi bước nhanh tới phía thành hồ bơi rồi đưa cánh tay thon dài xinh đẹp ra ngỏ ý muốn đỡ Mộng Dao ra khỏi đó. Hứa Thư Hàn cũng nhanh chóng hướng về phía đám học sinh nghịch ngợm phá phách kia đang đứng giỡn giỡn, cười cười nhìn Mộng Dao. Thấy cô gái xinh đẹp như thiên thần kia thì im bật cả lại. Mộng Dao nhìn cô gái nọ một lát rồi cười cười then thùng đưa tay ra nắm tay cô gái kia.

” Các trò phá phách quá! Các trò đều bị phạt hết. Phạt...lau dọn nhà tôi thật sạch sẽ có được không? ” Hứa Thư Hàn cao hứng một chút rồi khoát tay ra hiệu cho tụi nhóc kia đi vào nhà kho để lấy dụng cụ dọn dẹp vệ sinh ra làm. Bọn hầu tử nghịch ngợm kia hét “á” lên kinh ngạc rồi thở dài một tiếng rõ to. Lê những đôi chân kia một cách ử rữ hướng về phía nhà kho kia mà đi.

Cô gái nọ đưa Mộng Dao đi thay đồ mới rồi đưa cô ra ngoài vườn chơi, uống trà tâm sự.

” Đẩy cái cây lau đó sang bên này đi! Nhanh một chút đi! Nhanh lên đi! ”

Cái lũ nghịch ngợm kia chỉ ử rữ một chút đã nghịch ngợm đã nhanh chóng kiếm ra tiếng trò vui mới. Mộng Dao cùng cô gái kia đứng lên đi vô nhà thì vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy lũ bạn bè như hầu tử kia đang đẩy cái cây lau nhà chạy dọc theo hành lang vừa la hét vừa cười khoái chí. Nước thì đổ lênh láng trên sàn còn lũ kia thì la hét, đẩy cây lau chạy dọc theo hành lang rồi hô hào cổ vũ. Đúng lúc Hứa Thư Hàn cũng vừa đi ngang hành lang trượt chân ngã sòng soài ra sàn. Mọi người có mặt đều kinh hãi rồi tụi hầu tử kia chuồn nhanh ra chỗ khác. Cô gái kia từ bên Mộng Dao đi nhanh về phía Hứa Thư Hàn đang lom còm bò dậy từ dưới đất, mặt đất vẫn còn đọng lại khá nhiều nước nên bước chân không vững vàng, té ngã ra sau.

Theo bản năng, Hứa Thư Hàn chạy nhanh về phía cô gái nọ, vươn cánh tay của mình ra ôm lấy eo cô gái ấy. Lũ phá phách kia lại ồ lên một tiếng kinh ngạc.

” Không sao chứ?”

Hứa Thư Hàn lên tiếng hỏi, ngữ điệu vừa kinh hãi vừa lo lắng. Cô gái kia nằm trong lòng Hứa Thư Hàn hoảng sợ một chút rồi nhanh chóng phục hồi lại tâm trạng ban đầu, miệng nhỏ nhắn xinh đẹp kia phun ra mấy chữ:

” Không sao. Cảm ơn.”

“E hèm!” Hương Vũ Kiệt giả vờ ho khan một tiếng. Cô gái ấy nhanh chóng nhận ra rằng mình vẫn đang nằm trong vòng tay ấm áp của người nào đó liền lập tức đứng thẳng lên cười cười cho qua chuyện. Bọn khỉ kia đứng cười cười thật to rồi vỗ tay bồm bộp. Cô gái ấy nhanh chóng cảm thấy xấu hổ, thẹn thùng vén vén vài cọng tóc đang dính trên hai bên gò má đang dần ửng hồng kia lên. Hứa Thư Hàn hừ lạnh một tiếng nhìn lũ nhóc kia đang phá lên cười sảng khoái...

7. Chap 7: Con Ma Hương Vũ Kiệt...

” Thầy à, thầy không sao chứ? Còn chị gái xinh đẹp nữa. Chị cũng không sao chứ? ”

Một thằng hầu tử phá phách lên tiếng. Bọn nhóc kia cũng nhao nhao lên hỏi lung tung. Hứa Thư Hàn nhìn bọn chúng một lát rồi dứt khoát lên tiếng, ngữ khí vừa âm lãnh vừa nghiêm nghị:

” Các em đều bị phạt...một lần nữa! Các em thật là một lũ...phá phách mà! ”

Bọn kia đang nhao nhao thì đột nhiên im bật lại sau khi nghe tiếng Thư Hàn mắng. Chúng nó mặt ủ mày chau lại thành một đồng rồi đồng loạt nhìn Hứa Thư Hàn với ánh mắt biểu tình vô hại. Mặt đứa nào cũng tỏ ra vẻ vô tội một cách ngu ngốc. Hứa Thư Hàn vừa thấy giận vừa mắc cười khi nhìn vào ánh mắt biểu tình vô hại của tụi nhóc này. Lúc này Mộng Dao nhanh chóng đi về phía cô gái kia. Cô gái này lúc vừa rồi hơi hoảng loạn nên không nói gì nhưng sau khi bình tĩnh rồi liền quay sang nhìn Hứa Thư Hàn rồi thầm thì cái gì một câu gì đó vào tai hắn. Sắc mặt Hứa Thư Hàn đại biến, lập tức quay sang nhìn cô gái kia với ánh nhìn kinh ngạc rồi quay sang bọn hầu tử kia hừ một tiếng rồi nhẹ giọng nói:

” Thầy sẽ phạt các em...”

” Nhanh lên đi thầy! Thầy phạt nhẹ thôi nha thầy~ ” Lại thêm mấy tiếng xôn xao vang lên, Hứa Thư Hàn nhìn tụi nhóc nghịch ngợm kia một lượt nữa rồi cười tà tà. Nguyên Phương bỗng đứng mặt sáng như cái bóng đèn, nhẹ giọng nói:

” Thầy ơi, em không tham gia vào mấy trò nghịch ngợm của tụi nó, em được miễn nha thầy! ”

” Em cũng vậy đó thầy! ” Thượng Nguyên, Vũ Lạc cũng đồng thanh lên tiếng. Đại Thành nhìn bọn họ một chút rồi cười khề, hần nhẹ giọng :

” Tôi là người ngoài cuộc ấy nha! ”

Mọi người nhìn cậu ta, ánh mắt hơi kinh ngạc. Một giọng nói lạnh lạnh vang lên ngay sau lưng hắn:

” Cậu là ai vậy? Cậu đâu phải thành viên lớp tụi này! Sao lại ở đây cơ chứ! ” Tụi kia cũng hùa theo nhao nhao lên, hy vọng dùng chuyện này để đánh lạc hướng Hứa Thư Hàn để khỏi phải bị phạt. Hứa Thư Hàn cười tà càng thêm phần tà. Bỗng dưng hắn ngừng cười, lên tiếng :

” Cậu ta là em trai của tôi!”

Mấy tiếng ồn ào ban nãy đã không còn nghe thấy nữa. Đại Thành ghé vào tai Hứa Thư Hàn nói nói gì đó rồi cười cười. Hứa Thư Hàn nhìn vào gương mặt đang tươi cười của em trai một chút rồi gật gật đồng ý.

Buổi tối-ngoài vườn...

” Mộng Dao à, cậu làm gì ngoài này vậy?”

Nguyên Phương đi về phía Mộng Dao cười hỏi. Mộng Dao ngẩng đầu lên nhìn Nguyên Phương, ánh trăng sáng huyền ảo chiếu vô mặt cô làm gương mặt xinh đẹp này càng thêm phần mị hoặc. Mộng Dao đứng đưa xích đu, cười cười :

” Tôi chỉ ngồi hóng gió chút thôi. Còn cậu? Cậu làm gì ngoài này vậy?”

” Tôi thấy cậu ngồi ngoài này một mình nên đi theo.” Nguyên Phương hơi xấu hổ. Mộng Dao cười một cái thật tươi rồi kéo tay Nguyên Phương ngồi xuống cạnh mình, Nguyên Phương một lần nữa lại đập hụt một nhịp tim. Ngồi cạnh Mộng Dao làm đầu óc cậu ta mu muội , suy nghĩ lung tung. Mộng Dao nhớ lại câu chuyện mà thầy Thư Hàn đã kể hơi rùng mình. Do ngồi sát Mộng Dao nên Nguyên Phương cũng cảm nhận được là cô vừa rùng mình một cái. Nguyên Phương bất giác quay sang hỏi Mộng Dao với ngữ điệu lo lắng:

” Mộng Dao à, cậu bị làm sao vậy? Lạnh sao? ”

” Có một chút. Nhưng mà chuyện thầy kể lúc vừa rồi là...có thật không vậy?” Mộng Dao hỏi hỏi với vẻ mặt ngu ngơ, khờ khạo.

” 50-50 ”

Nguyên Phương phun ra một câu khiến Mộng Dao không kiềm chế được mà run lên một cái. Nguyên Phương thuận thế khoác áo lạnh của mình cho Mộng Dao rồi choàng tay qua vai cô. Hương Vũ Kiệt nấp sau bụi cây sau lưng hai người, đưa tay ra vuốt tóc Mộng Dao một cái, Mộng Dao giật mình quay sang nhìn Nguyên Phương đang lơ đãng nhìn lên trời nhưng hình như hai tay hắn đều không rảnh vì lo ôm... cô. Cô cảm thấy bàn tay kia vẫn tiếp tục vuốt tóc mình sau đó quay sang đập đập nhẹ vào vai của mình, bất giác, cô chụp lấy bàn tay kia rồi quay sang nhìn bàn tay mà mình đang nắm lấy. Mộng Dao kinh hoàng run run người nhẹ nhàng hình như bàn tay ấy rất lạnh lẽo và nó có màu xanh rất ghê. (Đền chiếu vô tay Vũ Kiệt ấy mà)

“Á...!”

Mộng Dao kinh hãi khẽ kêu lên một tiếng hét thất thanh, cô nhanh chóng quay sang ôm tên Nguyên Phương kia rồi rúc vào lồng ngực ấm áp của hắn. Nguyên Phương kinh hỉ nhìn cô đang ở trong lòng mình, cánh tay bất giác siết chặt cô. Mộng Dao kinh hãi nói năng lắp bắp:

” Có... có cái gì... cái gì đó... nó chạm vào người... Á...”

Bàn tay lạnh lẽo kia lại tiếp tục trêu chọc cô bằng cách chạm nhẹ vào má của cô, tên Nguyên Phương kia đã xác định được hướng của cánh tay và nhìn vào trong bụi rậm xanh kia, là... Hương Vũ Kiệt. Hắn đang nhướn nhướn cặp lông mày lên và cười với Nguyên Phương, Nguyên Phương cũng cười cười đáp trả và nói lời cảm ơn không ra tiếng. Mộng Dao khẽ giật giật áo hắn và nhìn hắn với ánh mắt sợ hãi...

” Để tôi đưa cậu vào trong... ”

” Cảm ơn ”

Nguyên Phương cười cười trấn tĩnh Mộng Dao và đỡ cô đứng dậy, khoác áo lạnh của mình lên cho cô rồi cả hai cùng đi vào trong căn biệt thự kia...

” Thế nào?! Cảm giác tuyệt vời chứ?! ”

” Ừm... cảm ơn cậu... ”

Hắn nhẹ nhàng nói với Vũ Kiệt sau khi đưa Mộng Dao về phòng, họ đứng đó nhìn nhau cười tà mị. Hương Vũ Kiệt khoác vai Vương Nguyên Phương ngỏ ý muốn ngủ cùng phòng. (hai người một phòng)

” E hèm! ” Vương Nguyên Phương nhìn nhìn cánh tay của Vũ Kiệt đang để lên vai mình tỏ ý muốn cậu ta bỏ tay xuống. Vũ Kiệt quay sang nhìn tên kia một cái:

” Có chuyện gì sao? ”

” Đừng chạm vào! Mất mùi của Mộng Dao bây giờ! ” Nguyên Phương cả kinh.

” Ô, mất mùi của cộp cái hả? ” Vũ Kiệt cười cười tà mị rồi quay sang ôm chầm hân. Nguyên Phương giật mình rồi nhanh chóng đẩy đẩy Vũ Kiệt kia ra...

Trong lúc đó...

” Cậu cầm mồm đi! Đừng nói nữa... Mộng Dao mà là của cậu mới lạ... ”

Tiếng hét inh ỏi của Vũ Lạc làm tên kia hơi giật mình. Tên kia choàng dậy cầm cái gối lên đập đập vào người Vũ Lạc vài cái. Vũ Lạc cũng chẳng phải tay vừa gì cũng hùa theo mà cầm gối lên đánh qua đánh lại với tên kia. Tên kia cả giận:

” Lâm Thượng Nguyên đã nói cái gì là của mình thì nhất định...”

” Đi ngủ đi!Ồn ào quá! ” Mộng Dao mở cửa phòng đi vào, giọng nói mệt mỏi nhỏ xíu. Tay còn đang dụi dụi mắt, chắc là còn ngái ngủ. Vũ Lạc đứng lên chạy nhanh tới trước mặt Mộng Dao, hôn một cái vào má cô. Thượng Nguyên cả kinh nhìn Vũ Lạc và Mộng Dao, hân cũng đứng dậy chạy ngay tới sau lưng Vũ Lạc...

8. Chap 8: Khuya Rồi... Ngủ Đi!

” Cậu vừa mới làm gì Mộng Dao của tôi vậy? ” Ánh mắt Thượng Nguyên dừng lại trên người Hường Vũ Lạc một chút rồi lại nhìn Mộng Dao. Hường Vũ Lạc cười mang vẻ khinh khỉnh xoay người lại nhìn Lâm Thượng Nguyên đang giận dữ. Cậu ta tỏ vẻ thờ ơ lạnh nhạt với Thượng Nguyên rồi quay sang Mộng Dao vẫn còn đang ngái ngủ nhưng sắc mặt cô lúc này đã đỏ lên vì thẹn, cười cười nói:

” Chúc cậu ngủ ngon nha Mộng Dao!”

Mộng Dao cười cười rồi xoay lưng ra ngoài. Bắt gặp Nguyên Phương cùng Vũ Kiệt vừa lên tầng hai, Mộng Dao vội vã quay lưng trốn đi. Có lẽ do sợ Nguyên Phương cùng con sói giảo hoạt Vũ Kiệt chọc phá nên xoay người bỏ chạy nhanh về phía cuối hành lang - phòng ngủ của cô cùng cô gái nọ.

” Rầm! ” Mộng Dao đụng phải một ai đó nên té xuống đất. Nguyên Phương cùng Vũ Kiệt chạy nhanh đến bên Mộng Dao, Vũ Lạc cùng Thượng Nguyên ở trong phòng cũng mở cửa phòng chạy ra. Mộng Dao cả kinh:

” Ai? Là ai đã làm bản cô nương té vậy hả?! ”

” Thầy... là thầy sao? ” Bọn họ lấp bắp hỏi. Hứa Thư Hàn cười cười, nhìn Mộng Dao đang xụi lơ ngồi dưới đất, Nguyên Phương nhanh chóng đỡ Mộng Dao đứng dậy, hỏi hỏi xem cô có bị thương không. Mộng Dao chỉ cười cười lắc lắc đầu. Hường Vũ Kiệt hiểu kỳ quay sang hỏi Hứa Thư Hàn:

” Thầy à, sao thầy lại ở tầng này?! Phòng thầy ở tầng dưới cơ mà! không lẽ... là vì muốn... ”

” Tầm bậy tầm bạ! Ai bảo tôi lên đây tìm cô ấy cơ chứ!... ” Hứa Thư Hàn nhanh chóng phản bác, nhưng lại không biết rằng đó là kế dụ địch của tên kia. Hường Vũ Kiệt bật cười thành tiếng trong sự ngỡ ngàng của mọi người, hân cười nói:

” Thì em đã nói gì thầy đâu! Thầy không đánh mà tự khai hả?!”

Hứa Thư Hàn tức muốn hừ khí huyết, nhìn chăm chăm vào mặt tên khỉ kia với ánh mắt tóe lửa. Vũ Kiệt vờ như không biết rồi đi nhanh qua phía Hứa Thư Hàn rồi cười cười, vỗ nhẹ vài cái lên vai hân. Vũ Kiệt thầm thì:

” Thầy yên tâm, em đảm bảo sẽ không tiết lộ chuyện thầy cùng chị ấy tối hôm nay ra đâu. Cơ mà hai người đã thân thiết rồi sao?! ”

” Wei! Không phải như mấy trò nghĩ đâu nha! ”

Bộ dạng lúc này của Hứa Thư Hàn được gói gọn trong bốn chữ ” chân tay lỏng lẻo ”, Hứa Thư Hàn xua xua tay ám chỉ ai về phòng nấy đi. Bọn Hường Vũ Kiệt đồng thanh hô :

” Thầy ngủ ngon a! ”

Bọn họ ai nấy đều bị bọn họ đều nhảy chân sáo tung tăng vào phòng. Mộng Dao chạy nhanh vào phòng, đóng cửa phòng lại. Nguyên Phương cùng Vũ Kiệt cũng nhanh chóng trở về phòng. Nguyên Phương hơi ngoái đầu nhìn về phía phòng của Mộng Dao...

” Cốc!Cốc! ”

Mộng Dao vẫn còn ngủ say nhưng cô gái cùng phòng với Mộng Dao vẫn còn thức, có lẽ là đang đợi Hứa Thư Hàn. Cô gái nọ ra mở cửa nhưng thân ảnh trước mắt cô không phải là Hứa Thư Hà mà là Vương Nguyên Phương. Sắc mặt cô gái có chút hơi thất vọng rồi cô lên tiếng:

” Khuya rồi cậu còn qua đây làm gì vậy?! ”

” Mộng Dao còn thức không?! ” Nguyên Phương hơi nghiêng đầu nhìn vào trong phòng thì thấy Mộng Dao đang ngáy o o ngủ. Cô gái nọ cười cười, nhẹ giọng nói:

” Để tôi gọi cô ấy dậy! Cậu đợi Mộng Dao một chút! ”

” Làm phiền rồi! ” Nguyên Phương cười cười gãi đầu một chút rồi nghiêng người tựa vào cánh cửa đang hé mở...

” Mộng Dao! Dậy đi! Có cậu bạn nào tới tìm em kìa! ” Cô gái ấy lay lay Mộng Dao vài cái thấp giọng lên tiếng. Mộng Dao còn ngái ngủ nên một mồi đứng dậy, lê lê bước chân tới cạnh cửa. Nguyên Phương thấy Mộng Dao đi ra liền đứng thẳng dậy vuốt thẳng lại bộ quần áo của mình. Mộng Dao ngược mặt lên nhìn nhìn người trước mặt rồi nhẹ giọng nói:

” Khuya rồi cậu không ngủ còn chạy qua đây làm gì?! ”

Nguyên Phương cười cười thấp giọng nói:

” Thì tôi không ngủ được nên mới qua tìm cậu tâm sự đây! ”

Nguyên Phương kéo tay Mộng Dao ra ngoài, cùng lúc bắt gặp Hứa Thư Hàn cũng đang đi về phía phòng của Mộng Dao. Cô ngay lập tức tỉnh ngủ, kéo Nguyên Phương chạy vào một góc khuất rình Hứa Thư Hàn cùng cô gái ấy. Nguyên Phương nhìn Mộng Dao đang cười híp cả mắt cũng bất giác cong khóe môi cười theo. Nguyên Phương ngờ hoặc hỏi:

” Vậy là bọn họ... ”

” Ủ ” Mộng Dao hơi ló đầu ra nhìn thì thấy cô gái kia cười tươi như hoa nhìn Hứa Thư Hàn, Nguyên Phương đột ngột kéo tay Mộng Dao đi xuống sảnh chính. Mộng Dao ngoái đầu nhìn bọn họ cho tới khi bóng bọn họ khuất đi mới thôi. Mộng Dao nhìn hẩn một lúc rồi lên tiếng hỏi:

” Wei, cậu kéo tôi xuống đây làm gì vậy?! ” Mộng Dao bức xúc hỏi. Cổ tay cô bị tên Nguyên Phương kia nắm tới đỏ lên, cô xoa xoa cổ tay, mặt xị ra một đống. Hẩn hơi hoảng sợ, cả kinh hỏi :

” Cậu không sao chứ?! Xin lỗi tôi không cố ý! ”

” Nếu không nói gì thì tôi đi đấy nhé! ” Mộng Dao lại hiếu kỳ muốn xem hai người kia nói gì với nhau. Cô chỉ chỉ tay về phía cầu thang tỏ ý muốn đi về phòng. Nguyên Phương nhìn Mộng Dao một chút rồi cười khẽ...

Tại phòng của Mộng Dao...

Hai người một nam một nữ đứng đối diện nhau, bốn mắt nhìn nhau nhưng không nói gì có lẽ là giao tiếp với nhau bằng ánh mắt. Không khí im lặng này ngay lập tức bị phá tan bằng một câu nói:

” Thầy không ngủ hả?! Đã khuya lắm rồi mà. ” Cô gái kia nhẹ giọng hỏi.

” Tôi không ngủ được. Còn cô sao giờ này chưa ngủ?!” Hứa Thư Hàn ngay lập tức đáp lại rồi hỏi ngược lại, cô cười cười then thùng rồi quay mặt đi chỗ khác. Hứa Thư Hàn cũng cong khóe môi với ánh mắt mang ý cười.

” Tạch!” Cửa phòng bên cạnh bật mở, Đại Thành vừa đi ra ngoài thì cảnh tượng này lập tức đập vào tầm mắt. Hắn đi tới cạnh hai người họ rồi cười hỏi:

” Khuya thế này hai người không ngủ mà còn đứng đây làm gì?!”

” Không gì cả. Mà tại sao cậu lại ra đây vào giờ này?!” Hứa Thư Hàn đánh lạc hướng cậu ta bằng câu hỏi khác. Đại Thành cũng thật thà trả lời:

” Thật ra em hơi khát nước nên định xuống dưới uống nước.”

” Ừm, uống nhanh đi rồi đi ngủ chứ trễ thế này rồi còn thức hại sức khỏe lắm.” Hứa Thư Hàn muốn đuổi con kỳ đà cảm mũi này đi nên giả vờ tốt bụng chứ bình thường thì cậu ta có làm gì thì hắn cũng mặc kệ. Đại Thành ậm ừ rồi sải chân bước về phía cái cầu thang xa đằng kia. Cậu đi xuống được vài bậc cầu thang thì nhìn thấy Nguyên Phương cùng Mộng Dao đang ngồi ở cái Sofa trong sảnh chính, cậu nấp đi một chút để quan sát tình hình. Trong lòng nghi hoặc rằng Nguyên Phương và Mộng Dao có tình cảm với nhau. Nghĩ tới đó cậu nhanh chóng bước xuống cầu thang rồi đi nhanh về phía hai người. Đại Thành lên tiếng hỏi, ngữ khí mang vẻ hoang mang, gấp gáp:

” Hai người đang làm gì ở dưới này vậy?!”

9. Chap 9: Kế Hoạch Thất Bại

...

Nguyên Phương hơi giật mình ngược lên nhìn Cao Đại Thành còn Mộng Dao đang gục đầu ngủ lúc nào không hay nhưng hai người kia có vẻ như là vẫn chưa biết. Hắn nhìn Đại thành, khóe môi hơi giật giật, nghi hoặc hỏi:

” Cậu xuống đây làm gì a?! ”

” Tôi khát nước nên xuống uống nước không được sao?! Nhưng mà cậu cũng lạ thật nha... ”

” Sao?!”

Nghe câu hỏi của hắn, Đại Thành hơi nhíu mi tâm nhưng trên môi vẫn nở nụ cười tà tà. Hắn đi đi lại lại trước mặt hai người kia và nhìn sâu vào mắt Nguyên Phương bằng ánh mắt với đủ thứ loại vũ khí và nói với Nguyên Phương.

” Cậu định ngồi dưới này làm gì?! Còn dẫn theo cả Mộng Dao nữa chứ... nhưng không may, Mộng Dao đã ngủ mất tiêu rồi há há... Tội nghiệp!!! ”

Mộng Dao bị tiếng nói chuyện của hai người này kinh động nên cũng đứng lúc đó mà tỉnh lại. Cô dụi dụi mắt, lên tiếng chúc hai người con trai kia ngủ ngon rồi lê từng bước chân nặng trĩu lên trên phòng...

Mới sớm hôm sau, Mộng Dao tội nghiệp đã bị cô gái kia gọi dậy nấu đồ ăn sáng nhưng căn bản là cô chỉ ngủ gục, để mặc cho cô gái kia làm một mình. Mộng Dao đang ngủ thì nghe loáng thoáng tiếng ai đó đánh thức mình dậy bên tai:

Dậy đi! Đồ ăn sáng xong rồi kìa...”

Sau tiếng gọi đó là một mùi thơm xộc vào mũi cô, theo bản năng cô cứ hít hà mùi đồ ăn thơm phức kia rồi mở mắt ra nhìn người cầm đĩa đồ ăn đó trước mặt. Thì ra là hắn, cô lảo lảo rồi bất giác hỏi một câu hết sức là ngớ ngẩn:

“Sao lại là cậu hả Tiểu Hồ?!”

“Tại sao lại không thể là tôi?! Chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ đến lớn mà tôi không hiểu tính cậu sao?! Chỉ cần là dậy sớm nấu ăn thì cậu đều ngủ gục cho đến khi đồ ăn đưa tận miệng mới dậy cơ mà. :)”

“Ừ, cậu nhớ dai nhỉ?!” Mộng Dao ngáp ngáp nhìn Vũ Kiệt một chút rồi xoa xoa mặt, cô định gục mặt xuống bàn ngủ tiếp thì hần lay lay vai cô nhẹ giọng nói:

” Cậu đi làm vệ sinh cá nhân đi rồi tôi làm đồ ăn sáng đặc biệt cho cậu ha!”

Mộng Dao gật gù một chút rồi đứng dậy đi làm vệ sinh cá nhân, Vũ Kiệt ở ngoài thuận tay lấy cái tạp dề bên cạnh đeo vào. Cậu xào nấu nấu một hồi rồi dọn lên bàn ăn. Mộng Dao vừa đi ra khỏi phòng tắm thì bị đĩa thức ăn ở trên bàn ăn làm cho ngây ngất. Vũ Kiệt cởi tạp dề đặt lại chỗ cũ rồi từ trong bếp đi ra ngoài, đẩy vai cô ngồi xuống bàn. Mấy người Nguyên Phương, Vũ Lạc vừa ngủ dậy đang đi xuống cầu thang thì bị mùi thơm của đĩa đồ ăn làm cho đói lả và lướt nhanh chóng chạy ra xem.

” Đồ ăn ngon quá nhỉ?! Cho tôi ăn với!” Đại Thành đi tới trước mặt hai người họ rồi nhìn chằm chằm Mộng Dao và đĩa đồ ăn trên bàn. Cô gái kia cũng vừa từ trên lầu đi xuống nở nụ cười tươi rồi nhanh chóng vào trong bếp bưng đồ ăn sáng ra bàn cho mọi người cùng ăn. Mọi người đều ồ ạt đi xuống rồi ngồi vào bàn. Một đứa đang nhai thức ăn nhồm nhoàm trong miệng lên tiếng:

” Sao chỉ có Mộng Dao được ăn đồ ăn sáng là bánh kếp vậy?! Chị thiên vị bạn ấy sao?!”

Bọn nhóc lúc này đều lên tiếng phản đối, cô gái ấy khó hiểu, lên tiếng biện minh nhưng vẫn bị tụi nhỏ này lấn lướt, nhảy vào hòng mà nói. Vũ Kiệt thấy tụi nó nháo quá đành bắt đắc dĩ lên tiếng thừa nhận:

” Món đó là tôi làm cho Mộng Dao đó không phải chị ấy làm đâu!”

Cái này là là thập phần khó xử nên ai cũng nhìn hần cùng Mộng Dao đang ngồi bên cạnh vài cái rồi cười ồ lên trêu ghẹo hần với cô là một đôi. Đương nhiên là sẽ có người phản đối rồi là đám Vương Nguyên Phương - Hướng Vũ Lạc chứ ai?! Không khí sáng sớm nhộn nhịp làm bữa sáng vui hần ra. Cuối cùng chúng nó cũng phải lên xe về nhà, bọn nhóc này luyến tiếc nên không muốn về cứ đòi ở lại nhưng Hứa Thư Hàn không cho vì chắc chắn nếu để chúng ở lại thì nhà hần sẽ trở thành bãi chiến trường, bãi rác cho bọn hầu tử nghịch ngợm đó thôi.

6:30 - thứ hai...

” Mộng Dao à, cậu nghe nói gì chưa? Lớp ta mới có thêm một nam sinh nữa chuyển đến đây! Nghe nói cậu ta là hotboy nổi tiếng của trường cấp III Bạch Dương đó!”

Bọn nữ sinh trong lớp đồn ầm cả lên, sáng giờ cô bị tụi nó lải nhải bên tai thật là phiền chết đi được! Nguyên Phương vừa đến lớp thì đã thấy Mộng Dao đang ngồi nhìn ra cửa sổ, hai tay thì bịt chặt tai lại. Cả lớp ngồi bàn tán sôi nổi thì Vũ Kiệt cùng Vũ Lạc và Thượng Nguyên bước vào, ai nấy đều đến chỗ Mộng Dao đang quay mặt ra chỗ cửa sổ để hỏi tình hình. Đang nói chuyện phiếm với nhau một chút thì Hứa Thư Hàn đi vào lớp, tụi học sinh thì chạy loạn xạ xì ngầu ngồi vào chỗ của mình, Hứa Thư Hàn lại ngoắc tay một nam sinh nữa vào lớp, cậu ta cười tươi rồi tự giới thiệu:

” Xin chào các bạn! Tôi là Cao Đại Thành. Tôi là thành viên mới của lớp mong các bạn chỉ giáo nhiều.”

Cao Đại Thành mỉm cười thật tươi rồi đứng đợi Hứa Thư Hàn sắp xếp chỗ cho mình. Thật ra là hần đã xin sẵn cho mình ngồi cạnh Đồng Mộng Dao rồi, chỉ còn đợi tên thầy giáo kia chỉ định nữa thôi. Nguyên Phương, Vũ Lạc cùng Thượng Nguyên liếc tên kia một cái ý định là nếu tên kia đòi ngồi cạnh Mộng Dao thì lao vô tính luôn một lần cả nợ cũ lẫn nợ mới.

” Em qua ngồi bàn đầu đối diện với bàn giáo viên đi.” Hứa Thư Hàn chỉ tay vào cái bàn trong góc còn trống ở hàng đầu. Rõ ràng là Cao Đại Thành không đồng ý nhưng vẫn phải làm theo nên nhanh chóng đi đến cái bàn kia ngồi, bọn Nguyên Phương ngồi dưới lớp cười toe toét, miệng muốn kéo lên đến tận mang tai.

Cao Đại Thành ánh mắt hình viên đạn nhìn xuống bọn họ, trong đầu mang mười tám đời tổ tiên nhà bọn họ ra hỏi thăm một lần. Bọn con gái đều liếc nhìn hần rồi cười thầm trong lòng thầm nghĩ hần sẽ lọt vào trong tay mình. Hứa Thư Hàn cười cười rồi nhẹ giọng lên tiếng:

” Được rồi, hôm nay có học sinh mới nên tôi cho các trò nghỉ một tiết để giao lưu - làm quen bạn mới ok?!”

” OH YEAH! ” Lũ con gái trong lớp hò hét ầm cả lên rồi chạy nhanh qua chỗ Cao Đại Thành làm quen hẳn. Hẳn vẫn vẫn đậm phong khinh, thản nhiên đi tới chỗ Mộng Dao đưa tay ra chào hỏi. Vũ Lạc, Thượng Nguyên cùng Nguyên Phương nhanh chóng đi đến, Vũ Lạc nắm lấy bàn tay đang đưa ra giữa không trung của hần lắc lắc vài cái làm quen.

Một bóng nữ bước vào, cả lớp đều tập trung nhìn lên cái người nữ vừa đi vào lớp đó, thì ra là cô ta...

10. Chap 10: Hiểm Họa To Lớn (mystery)

...

Cả lớp lấp bắp kinh hãi, trố mắt nhìn về phía cô gái kia, cả lớp đồng thanh lên tiếng hỏi với vẻ mặt nghi hoặc:

“Sao lại là cô...Tiểu Ôn?!”

“Lâu rồi không gặp, chắc mấy bạn nam trong lớp nhớ tôi lắm nhỉ?!” Cô ta không biết liêm sỉ còn cao giọng tự tin lên tiếng. Nguyên Phương cười khinh một cái rồi quay sang Mộng Dao nói chuyện tiếp. Cả lớp xùy nhẹ một tiếng rồi không ai để ý đến cô ta nữa, lại bắt đầu nói chuyện với nhau tiếp. Tiểu Ôn đi thẳng xuống chỗ Nguyên Phương rồi chào hỏi với bọn họ rồi tự giới thiệu mình là “Bạn gái” của Nguyên Phương. Nguyên Phương đậm mặt lên tiếng:

“Xin cô tự trọng giùm cho! Cô đừng lộng giả thành chân* như thế!”

* Lộng giả thành chân: biến giả thành thật

” Nguyên Phương à, cậu đừng lạnh lùng với tôi như thế. Không phải cậu đã tỏ tình với tôi rồi sao?!” Cô ta cố làm ra vẻ tội nghiệp, đau khổ. Nguyên Phương hừ lạnh một tiếng:

“Đúng là ngọc bất trác bất thành khí. Nhân bất học bất tri lý**”

**Ngọc không rèn dũa thì không thành hình hài. Người không học không biết lý lẽ.

Nghe hẳn nói đến đây, bọn Vũ Kiệt cười loạn cả lên khiến cô ta đỏ mặt tức giận và hét lên làm cho khuôn mặt ấy ngày càng đỏ. Có được cơ hội ngàn năm có một, Vũ Kiệt lên giọng nói với ý cười.

“Cô không biết rằng khi mặt ứng đỏ lên thì dạ dày cũng giống y chang vậy sao?! Cô gái dạ dày.”

“Hừ... cứ đợi đấy. Quân tử báo thù, thập niên bất vãn...”

“Quân tử?! Ha ha nam nữ có thể giống nhau được sao?... Còn bày đặt quân tử... Thấy ghớm...”

Lâm Thượng Nguyên lên tiếng cười cợt vào câu tục ngữ ngẩn của cô ta khiến cả lớp cười phá lên, Vũ Kiệt thản nhiên phun ra một câu khiến mọi người cười khoái trí:

“Thỉ xác lang phún đế, măn chủy phún phần***”

*** Thỉ xác lang phún đế, măn chủy phún phần: Bọ hung hất hơi, phun ra toàn cứt. Châm biếm kẻ nói năng bậy bạ, không ngửi được.

Cô ta tức đến mặt đỏ tai hồng, nộ khí xung thiên bất quá thì đành nhĩ tẩu hiểm* nhưng cô ta không thể làm được gì bí quá nên tạm thời bỏ qua, trong lòng vẫn không thể nào nuốt trôi cục tức này. Sau khi cô ta bỏ đi thì các tiết sau đều bình thường vì với các sự quản thúc “Bất khả xâm phạm” của giáo viên thì cả một tiếng nói chuyện cũng không có...

*Đỉnh nhĩ tẩu hiểm: hiểm quá hóa liều.

Giờ ăn trưa...

“Tiểu Hồ! Tôi tưởng cô Tiểu Ôn kia là giáo viên mỹ thuật nhưng tại sao giờ lại thành học sinh rồi?!” Mộng Dao thắc mắc nhìn Vũ Kiệt vài giây rồi chỉ tay về phía cô Tiểu Ôn đang ngồi trong cái bàn ở căng tin cùng với lớp 12B5, cô ta còn nhìn về phía bọn họ cười cười vài cái tỏ ra quen biết. Vũ Kiệt cảm thấy ăn ở căng tin sẽ mất ngon nên rủ Mộng Dao cùng Vũ Lạc vào phòng âm nhạc ăn. Vào tới nơi thì thấy Nguyên Phương bọn họ đều đã ngồi ăn ở đó sẵn rồi. Đại Thành vẫy vẫy tay một chút rồi kéo bọn họ đến cùng ăn cho vui. Thượng Nguyên cười hỏi:

“Có phải mọi người cũng đang thắc mắc về việc cô ta không?! Ở căng tin ăn không ngon nên vào đây ăn cho yên tĩnh?!”

“Làm sao cậu biết được chuyện này?!” Vũ Lạc thất kinh nhìn về phía hắn, chỉ thấy hắn cười cười dương dương tự đắc, cao hứng nói:

“Ta là thần cơ diệu toán Lâm Thượng Nguyên mà!”

“Đúng là họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm*!” Đại Thành nhìn hắn ta kiêu ngạo liền cười tự giễu nói nói để đùa vui.

*họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm: vẽ hổ chỉ vẽ được hình dáng bên ngoài chứ không vẽ được bên trong cũng như con người, ta chỉ biết người biết mặt mà không biết lòng.

“Thôi ăn nhanh đi không khéo bị bắt gặp là bị phạt cả lũ bây giờ!” Nguyên Phương thúc giục bọn họ ăn nhanh rồi về lớp.

“Reng...” Tiếng chuông báo hiệu hết giờ ăn trưa đã vang lên, bọn họ nhanh chóng về lớp để học môn mỹ thuật cũng là để giải đáp những uẩn khúc trong lòng về vụ việc giáo viên mỹ thuật là Tiểu Ôn tại sao lại biến thành một học sinh bình thường. Cả lớp nhanh chóng ổn định chỗ ngồi rồi thở dài đợi con “kết Hongkong” kia vào lớp dạy. Cánh cửa lớp mở ra một cô gái bước vào lớp nhưng giáo viên không phải là Tiểu Ôn mà là chị gái lần trước gặp ở nhà Hứa Thư Hàn. Cả lớp nhìn nhau với ánh mắt kỳ lạ rồi một người đột ngột lên tiếng hỏi:

“Cô ơi, giáo viên Tiểu Ôn đâu?!”

“Cô ấy bị đuổi việc nộp đơn xin học nên làm học sinh rồi. Tôi là giáo viên Mỹ Thuật mới Đỗ Tôn Như. Mong các trò tận tình học hành.” Tôn Như cười với một nụ cười tỏa nắng, đẹp mê hồn hơn bao giờ hết. Đại Thành nhanh miệng:

“Cho một tiết giao lưu nha cô.”

“Ồ.” Tôn Như cười cười rồi ngồi xuống cái bàn dành cho giáo viên, lúc này mấy đám học trò chạy loạn cả lên, ai nấy đều tùm ba tùm bầy lại thành một đồng rồi lại nói lung tung về tin đồn của Tiểu Ôn. Hứa Thư Hàn nấp ngoài cửa, thập thò thập thò ngoài cửa đợi thời cơ. Hắn cười cười, lộ đầu vô lớp và nháy mắt với Tôn Như. Tôn Như đứng lên, đi ra ngoài cửa, cười cười với hắn. Hắn hỏi với ngữ điệu lo lắng:

“Bọn chúng có làm khó cô không?”

“Không. Mà thầy đến đây làm gì vậy?!” Tôn Như cơ hồ hiểu được ý nghĩ của hắn một chút cười cười chọc ghẹo hắn một chút. Hắn luống cuống một chút rồi cười bình thản:

“Tôi chỉ muốn xem các trò ấy có quậy phá chọc ghẹo cô không thôi.”

Cô thoáng thấy mấy đứa học trò trong lớp ngó ra ngoài nhìn hai người họ với ánh mắt kỳ lạ, cô cười cười tạm biệt hắn rồi đi vào lớp, dõ giọng hù dọa bọn họ:

“Thầy chủ nhiệm các trò tới xem các trò học hành như thế nào đó. Lúc vừa rồi thầy ấy nói với tôi là sẽ xử các trò nếu các trò nghịch ngợm ở tiết tôi đó.”

Bọn học trò đang cười chọc phá thì đột nhiên im bật lại, biểu tình vô tội, không nhéo với cô:

“Tụi em có làm gì đâu cô! Cô nói thầy đừng phạt tụi em nha cô!”

Tôn Như cười cười giấu cợt nhìn bọn họ đang biểu tình vô hại, tỏ ra vẻ mặt vô tội rồi muốn nói gì đó mà do cười nhiều quá nói không nổi. Lũ hầu tử đang biểu tình vô hại ở dưới nhìn thấy bộ dáng cô gái kia đang cười tui nó liền hiểu ra là cô ấy đang đùa bọn chúng, bọn chúng nhìn nhau cười nham hiểm rồi một đứa hỏi hỏi với giọng hiếu kỳ:

“Cô với thầy Thư Hàn có quan hệ gì đặc biệt sao?! Em thấy thầy ấy hay tìm cô lắm a!”

Mặt cô tắt hẳn nụ cười, mặt đỏ dần lên rồi nhìn lũ hầu tử nham hiểm đang hiếu kỳ nhìn mình thì ấp úng biện minh:

“Làm gì có...quan hệ gì mờ ám...”

11. Chap 11: Sinh Nhật Vui Vẻ!

...

Trên con đường dài trải đầy ánh trăng, một chiếc xe Mercedes quẹo trái, tiến vào một con đường rộng lớn. Hàng giậu quanh co kéo dài đến tận cái cổng kiểu cổ đồ sộ. Cánh cổng mở ra, một tòa dinh thự trắng lộng lẫy hiện lên, ánh sáng lấp lánh từ những ô cửa sổ lấp lánh tựa kim cương, giữa sân là một đài phun nước nguy nga, bọn họ bước về phía cửa chính, sỏi nghiền rào rào dưới chân. Một người nam lên tiếng:

“Đây là nhà của hần sao?!”

“Theo như địa chỉ thì đúng là như vậy. Nhưng nhà sang trọng như thế này có phải là hơi khoa trương quá không?!” Một giọng nam khác vang lên.

Cánh cửa chính bật mở, hành lang rộng lớn được bày trí lộng lẫy với tấm thảm diêm lệ trải gần kín mặt sàn đá dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo. Người quản gia nhanh chóng tiến đến gần bọn họ rồi ôn tồn nói:

“Cậu chủ đang đợi mọi người ở trong, mời mọi người theo tôi.”

Người quản gia vừa dứt lời liền dẫn ba người bọn họ đi dọc hành lang đến cánh cửa gỗ nặng trịch, ông ta xoay nắm đấm cửa, mời bọn họ vào. Bên trong, Nguyên Phương đang ngồi ở một cái bàn dài chạm trổ đẹp mắt, cười rạng rỡ nhìn bọn họ và hần nhẹ giọng nói:

“Vũ Kiệt, Vũ Lạc đã đến rồi sao?! Lại còn đi chung với Mộng Dao nữa!”

Mộng Dao đảo mắt nhìn quanh căn phòng kia một lần thì thấy những bàn ghế vốn thường được bày biện trong phòng đã bị dọn sát vào tường. Căn phòng lớn này bày trí thật lộng lẫy, quả thực đúng là chủ nhân của nơi này có một khiếu thẩm mỹ rất tuyệt vời. Cô không kìm được liền trầm trồ khen ngợi:

“Cách bài trí của căn phòng này thật là đẹp quá a!”

“Dĩ nhiên rồi!” Nguyên Phương cười dương dương tự đắc nói. Vũ Kiệt đói mồm đói meo vốn không có ý định cắt ngang nhưng cũng phải lên tiếng vì cái bụng của hần đang réo lên ồm ồm. Hần cảm hận lên tiếng:

“Vậy khi nào cậu mới để cho chúng tôi ngồi vào bàn ăn thế, Vương nhị thiếu gia?!”

“A...Dĩ nhiên rồi! Mời ngồi!” Nguyên Phương cười cười rồi đưa tay ra mời mọc. Ba người họ tự kéo ghế ra ngồi nhưng đợi mãi vẫn chưa có món ăn nào được dọn lên khiến trong lòng họ khá bức bối, Mộng Dao ôm bụng lên tiếng và ném cho hần cái nhìn cau có:

“Dòng dõi cao quý như cậu mà không có lấy một món ăn sao?! Thật nhỏ mọn!”

“À, còn hai người nữa chưa tới mà. Sao ta có thể khai tiệc được.”

Hần vừa nói xong thì ngoài cửa sổ, hai chiếc Ferrari một xanh một đỏ đi vào trong sân kia, hai người bọn họ là Lâm Thượng Nguyên và Cao Đại Thành đang tiến vào trong. Cuối cùng món ăn đã được dọn lên, cứ tưởng là sẽ được ăn nhưng bọn họ lại phải ngồi đợi các tiết mục khác.

“Quà cho cậu đây, Nguyên Phương!”

Đại Thành và Thượng Nguyên giơ ra trước mặt hắn hai hộp quà to đùng. Nguyên Phương chờ mãi mới được hai món quà liền cảm ơn rồi quay sang Mộng Dao và hai người kia, ánh mắt chờ đợi. Mộng Dao lấy ra một hộp quà cỡ trung rồi đưa cho hắn. Hắn lập tức nhìn hai tên kia hỏi hỏi:

“Quà của tôi đâu?!”

“Chúng tôi và Mộng Dao đi chung một hộp đó mà. Cậu không thích sao?!” Vũ Kiệt nhú mi nhìn Nguyên Phương. Hắn cũng không phải dạng vừa nên đáp trả ngay.

“Vậy đợi khi nào sinh nhật cậu thì tôi, Thượng Nguyên, Đại Thành và cả Mộng Dao nữa sẽ tặng cậu một bánh xà phòng, ok?!”

“Sinh nhật mà... giữ hòa khí chút đi!”

Mộng Dao cười cười nói. Không khí đã bớt căng thẳng hơn, họ bắt đầu bữa tiệc với vô số món ngon và kết thúc với những ly kem quả cỡ lớn...

“Giờ về hả?!” Mộng Dao nhún vai đi ra cửa và nhìn Nguyên Phương. Hắn kéo cô lại và nghỉ ngơi một lúc rồi nói.

“Phải rồi! Hay là ở lại chơi trò chơi đi... Chúng ta sẽ chơi trò ”TRUTH or DARE questions“, ok?!”

“Cũng được, nhưng chỉ ba mươi phút thôi vì ông nội sẽ cầu nhậu tôi nếu về trễ.”

Mộng Dao hơi nhú mi nhìn hắn. Bọn họ tập hợp ngồi thành vòng tròn và bắt đầu bốc thăm chọn lượt. Lượt đầu của chủ tiệc Vương Nguyên Phương, tiếp sau là Vũ Lạc, Đại Thành, Mộng Dao, Vũ Kiệt và cuối cùng là Thượng Nguyên. Nguyên Phương bắt đầu trò chơi:

“Tôi chọn Thượng Nguyên. Truth or dare?!”

“Tôi sao?!... Được rồi, tôi chọn truth.” Thượng Nguyên chỉ tay về phía mình, hơi ngó ngán nhưng thoát sau thì hắn đã chọn cho mình “Sự thật”. Nguyên Phương hơi cười tà rồi hỏi hắn:

“Sao cậu không ở lại ngôi trường chuyên của cậu mà cứ nhất định phải nhảy vô trường cấp III Cửu Viên của bọn tôi vậy?!”

Hắn không nỡ lời giả dối, thành thật khai ngay:

“Tại vì tôi ”Kết“ một người bên trường của các cậu.”

“Là ai vậy?!” Nguyên Phương hỏi thêm. Lâm Thượng Nguyên hơi nhú mi và trả lời.

“Vậy là hai câu rồi. Phạm luật!... Bây giờ đến lượt Vũ Lạc.”

“Mộng Dao, truth or dare?!”

Vũ Lạc chỉ tay về phía Mộng Dao. Mộng Dao cười cười và vui vẻ chọn Dare, thử thách dành cho cô là phải chọn một người trong bọn họ để hẹn hò. Với hắn thì đây là thật nhưng với cô thì nó chỉ là trò chơi nên cũng không quan trọng lắm mà cứ chọn đại đại người mà cô thích nhất trong số họ.

“Tôi chọn... Lâm Thượng Nguyên...” Mộng Dao cười cười.

“Yaay!!! Ha ha!” Thượng Nguyên cười lớn.

“Sao lại là Lâm công tử?!”

Nguyên Phương ngồi cạnh nhú mi nhìn qua bên cô và nói với giọng hằn học. Mộng Dao nhìn hắn cười cười rồi ghé sát tai hắn, nói nhỏ “Vì tôi thấy cậu ta dịu dàng”. Câu nói của Mộng Dao khiến Nguyên Phương tròn mắt nhìn cô rồi lại bắt đầu có thêm thắc mắc.

“Nhưng tại sao?!”

Hắn hỏi thêm. Cô lại ghé sát tai hắn nói nhỏ về cái chân lí “Da trắng là dịu dàng”, lại một lần nữa Nguyên Phương tròn mắt lên. Hắn chuẩn bị hỏi tiếp thì bị Đại Thành chặn ngang họng. Công bằng mà nói thì đây là lượt của hắn, hắn lên tiếng:

“Dừng! Đến lượt của Cao công tử rồi... Tôi chọn Vương huynh. Truth or dare?!”

“Truth.”

“Cậu thích ai ở đây?!” Cao Đại Thành dường như có ý nghĩ sâu xa gì đó khi hỏi câu này khiến Nguyên Phương lắp bắp đổi ngay lượt chọn, nhìn hắn với ánh mắt kỳ lạ:

“Khoan đã! Tôi sẽ chọn dare.”

“Được thôi, tôi thách cậu trả lời câu hỏi lúc này của tôi, ok?!”

“Cậu không thể làm thế!”

Nguyên Phương nhú mào nhìn Đại Thành như nhìn con cá trên thớt sắp bị làm thịt và hắn chính là đầu bếp. Khác với hắn, Cao Đại Thành chỉ cười tà:

“Có chứ và tôi đã làm rồi đó thôi, Vương nhị công tử!”

“Hay cho câu ”Đã làm rồi!“! Nếu thế thì... tôi chọn Mộng Dao vì cậu ta là đứa con gái duy nhất ở đây.”

“Hay hay hay!!! Mộng Dao, lượt của cậu.”

Vũ Kiệt tán dương câu trả lời của hắn và chỉ lượt Mộng Dao. Mộng Dao vỗ tay bốp bốp và bắt đầu hỏi Vũ Kiệt, dĩ nhiên là hắn chọn dare rồi vì hắn rất thích các thử thách. Cậu trả lời rất đổi hài lòng, Mộng Dao cười tà lên tiếng:

“Tôi thách cậu...”

“Hả?!” Mộng Dao ghé sát nói nhỏ với Vũ Kiệt về thách thức kinh hoàng của cô khiến Vũ Kiệt chỉ biết hả dài dài...

12. Chap 12: Thử Thách Khó Khăn

...

Mọi người nhìn Mộng Dao và Vũ Kiệt với ánh mắt kỳ lạ, trong đầu không khỏi lóe lên một luồng suy nghĩ:

“Không lẽ thử thách đó đáng sợ lắm sao?!”

Mặt hắn tái mét, miệng lắp bắp nói không nên lời, Vũ Lạc neoh neoh mắt nhìn hắn một cái rồi bắn khoăn hỏi:

“Anh, Mộng Dao thử thách anh chuyện gì vậy?!”

Vũ Kiệt nhìn hắn với ánh mắt phức tạp, sắc mặt đại biến, định nói nhưng lại thôi. Vũ Lạc khó hiểu quay sang Mộng Dao hỏi:

“Rốt cục là thử thách gì vậy Mộng Dao?!”

Cô cười cười nháy nháy mắt với Vũ Lạc, cậu ta khó hiểu đến nhăn mặt, vô giác nháy nháy lại hai cái theo bộ dáng của cô rồi bất chợt cậu ta hiểu ra điều gì đó rồi nở một nụ cười gian tà nhìn Vũ Kiệt rồi không nói thêm gì nữa. Vũ Kiệt trong đầu thầm mắng tên Vũ Lạc thối tha kia vì con cộp cái này mà phản bội lại hắn. Hắn nhìn Mộng Dao với ánh mắt “dễ thương” mong cô sẽ vì tình cảm thanh mai trúc mã mà nương tay. Nhưng không! Cô lại còn cười nói thật đắc ý:

“Sao hả?! Cậu không làm đi! Hay là tôi giúp cậu chuẩn bị đạo cụ nha!”

Thượng Nguyên, Đại Thành cùng Nguyên Phương từ nãy đến giờ vẫn khó hiểu nhìn bọn họ, bây giờ mới lên tiếng hỏi:

“Thật ra là thử thách gì vậy?!”

“Chính là...”

“Hả?!”

Vũ Lạc ghé sát tai Đại Thành nói nhỏ. Thử thách này khiến hắn không biết nói gì hơn một chữ “Hả?!” nhưng sau đó hắn lại cười cười nhìn Vũ Kiệt, ánh mắt tà tà nhìn hắn, hắn nheo mắt nheo mày nhìn Mộng Dao tỏ vẻ không ưng thuận. Hai con cừu ngốc Nguyên Phương và Thượng Nguyên ngơ ngác nhìn nhau chẳng hiểu gì cả, đột nhiên Vũ Kiệt đứng lên, đi tới cạnh Nguyên Phương rồi quỳ xuống, móc cái nhẫn hột xoàn giả ra, nắm lấy tay tên kia và nói:

“Cậu đồng ý chấp nhận lời cầu hôn của tôi chứ?!”

“Cái gì?!”

Nguyên Phương giật tay ra và đứng phắt dậy, ánh mắt kinh ngạc nhìn tên chết tiệt Vũ Kiệt đang quỳ dưới đất rồi nhìn lũ ác ôn đang cười ồ lên ở xung quanh. Lũ ác ôn khốn nạn kia hòa nhau kêu lớn:

“Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

“Đồng ý cái đầu heo ấy!!!” - ” Được rồi, đến lượt Vũ Kiệt công tử a~”

Nguyên Phương giật dứ, cả người nóng ran và mặt bắt đầu ửng đỏ lên khiến cả đám người kia im lặng trong phút chốc rồi cười to... Sau một lúc lâu vẫn thấy cười tiếp khiến hắn buộc phải lên tiếng để đánh trống lảng tránh để họ tiếp tục cười nhạo mình. Vũ Kiệt ngồi ngẫm nghĩ cách để trả thù rồi bắt đầu hỏi:

“Vậy thì... Mộng Dao cô nương, truth or dare?!”

“Dare...”

“Mời ”Khủng Long cô nương” câu dẫn bốn công tử ha!”

Mộng Dao cùng đám người kia tròn mắt lên nhìn Hướng Vũ Kiệt trong phút chốc rồi cùng nhau hét lên phản đối kịch liệt nhưng chỉ tốn công vô ích...

Nguyên Phương ngồi suy nghĩ trong lúc đám người kia cắn tên “Phúc hắc” Hướng Vũ Kiệt lại. Đột nhiên, hắn như nghĩ ra gì đó rồi quay sang bên lặn nhân Hướng Vũ Kiệt cười cười.

“Hai người là thanh mai trúc mã, hơn nữa còn đang thanh xuân vườn trường huống gì phải cường thủ hào đoạt như vậy?! Chẳng lẽ là muốn tiền hôn hậu ái chăng?!”

“Hay! Nói hay lắm!”

Mộng Dao nghe Nguyên Phương nói vậy liền vỗ tay tán thưởng. Mấy tên Vũ Lạc, Thượng Nguyên, Đại Thành cũng cười lớn tiếng để biểu lộ ý tán thành nhưng chỉ chút châm biếm vẫn chưa thể khiến Vũ Kiệt lùi bước. Tính tình thích chọc phá người khác của hắn lại nổi lên:

“Nguyên Phương, tiểu chính thái công tử... Chẳng lẽ muốn giúp con cộp cái tiểu bạch kia sao?!”

Vũ Kiệt lên tiếng nói shock khiến Mộng Dao nổi điên quay sang nhìn hắn như muốn băm hắn thành trăm mảnh...

“Được! Tiểu thí hài nhà ngươi hãy đợi xem bốn cô nương xử lý ngươi ra sao!... Mà khủng long như ta sao có thể câu dẫn ”Hoa lệ công tử” được chứ?! Ta chịu thua a~”

“Cái này thì ta không biết, làm thế nào là việc của ”Khủng Long cô nương” thôi.”

“A... Chết ta rồi! Ta trẻ rồi, phiền ngươi đưa ta về... Ông nội kiểu gì cũng xử lý ta và hai người các ngươi...”

Mộng Dao sau khi ngó lên đồng hồ thì phát hoảng kéo tay Hướng Vũ Kiệt nhưng nhìn hắn không chút động lòng cứ như là cô đang đánh trống lảng để tránh thử thách “Câu dẫn” này. Mộng Dao chau mày nhìn hắn. Rồi đột nhiên hắn nở một nụ cười gian tà và chỉ chỉ vào má, động tác kèm theo là chu môi ra...

“Chụt” một nụ hôn ịn vào má hấn, cả bọn bàng hoàng nhìn người kia, Vũ Kiệt trợn tròn mắt nhìn người kia lấp bắp nói:

“Sắc lang... Ngươi dám... TRA NAM!!!”

Tra nam = gã đàn ông tồi tệ

Nói xong, Vũ Kiệt đứng phắt dậy. Hấn lấy tay chùi chùi má rồi chỉ chỉ tên trước mặt biểu tình vô tội. Bọn kia cười to giấu tên đó:

“Vương Nguyên Phương sắc lang tiểu bạch kiểm!”

Tiểu bạch kiểm = những chàng trai trắng trẻo (thường mang nghĩa châm chọc

Hấn trợn mắt tự bào chữa một cách vụng về:

“Tôi...tôi...”

“Tôi tôi cái gì mà tôi tôi! Nụ hôn đầu của tôi rồi!” Giọng Vũ Kiệt tựa hồ như mang ý châm chọc nhưng cũng như tức giận.

”Mộng Dao không để ý tới hai người bọn họ, quay sang Vũ Lạc. Cô nắm tay hấn lắc lắc, nhìn hấn với ánh mắt cầu xin:

“Vũ Lạc à, cậu đưa tôi về nhà có được không?! Bây giờ mà tôi chưa về chắc ông tôi sẽ lo lắm đây!”

Vũ Lạc chưa kịp mở miệng nói câu nào thì Nguyên Phương nắm lấy tay cô kéo đi, khẩu khí nam tử hán:

“Tôi sẽ đưa cậu về nhà!” Hấn cười híp mắt nhìn Mộng Dao “Đi thôi!”

Mộng Dao bị hấn kéo ra sân, hấn cười cười nói cô đứng đợi hấn một chút rồi chạy mất tăm. Một lát sau, một chiếc moto phóng tới trước mặt Mộng Dao, cô nhìn nhìn hấn hỏi:

“Cậu sẽ đưa tôi về bằng xe moto sao?!”

“Ừ, đi thôi!” hấn phun ra vồn vẹn ba chữ rồi chìa tay đưa cô một chiếc mũ bảo hiểm. Cô nhận cái mũ bảo đang nằm lơ lửng trong tay hấn rồi đội nó lên, gương mặt dường như có chút khó hiểu khi một công tử nhà giàu có như hấn lại đi chiếc moto thay vì Ferrari, Camry, Mercedes, Subaru,...

...

“Cậu đi chậm một chút!!!”

Mộng Dao tái mét mặt mũi khi hấn phóng xe với tốc độ như ánh sáng, hai tay bắt giắc ôm chặt lấy eo của hấn khiến hấn vui muốn nhảy cẫng lên như con gái. Hấn cười cười lên tiếng:

“Cậu sợ lắm sao?!”

“Ờ...”

Mộng Dao ậm ừ đáp lại...

“Vậy thì ôm chặt nha!!!” Nguyên Phương vui vẻ cười cười có vẻ hơi phóng dật...

Trước cánh cổng to lớn mỹ lệ của nhà họ Đồng, ông của cô đang đứng đợi sẵn với vẻ mặt không vui lắm..

13. Chap 13: Tarot Bói Tình Yêu?!

“Đồng Mộng Dao...”

Ông nội của cô và đồng thời là chủ của nhà họ Đồng hét lên tức giận khi nhìn từ xa, thấy bóng dáng cháu gái mình đang ngồi trên xe của một nam thanh niên đang đi về hướng mình, vì xa quá nên ông Đồng nhìn không rõ người nam thanh niên đó là Vương Nguyên Phương nên chửi bới um sùm và gõ “kịch kịch” lên mũ bảo hiểm của hấn lúc hấn đưa Mộng Dao tới nhà...

“Cháu chào ông...”

Nguyên Phương lên tiếng nhìn Đồng lão gia với ánh mắt vô tội. Vừa nhận ra người bị mình đánh là Vương Nguyên Phương thì Đồng lão gia đã há hốc miệng kinh ngạc nhìn Nguyên Phương và nói với giọng ngạc nhiên.

“Phương nhi... sao cháu lại...”

sau đó ông quay sang Mộng Dao

“Dao nhi?! Sao con lại về cùng Phương nhi?!...”

“Hai anh em nhà họ Hường không chịu đưa con về...”

Mộng Dao cười cười lấy lệ rồi chuồn thẳng vào nhà bỏ mặc Nguyên Phương và Đồng lão gia bốn mắt nhìn nhau. Đồng lão gia cười cười hài lòng:

“Phương nhi à, hay là tối nay con ngủ lại nhà ta được không?!”

“Thật sao?!... e hèm...à không...ý con là...cũng được ạ.”

Nguyên Phương vừa nhảy cẫng lên vì sung sướng thì giả vờ như trời khuya nên ở lại là chuyện bắt buộc. Hắn cười thầm trong lòng, âm thầm nghĩ rằng “Với cái cơ này thì chắc chắn Mộng Dao sẽ không từ chối cho mình ở lại” ...

” Con phản đối! Không! Không! Không thể nào!” Mộng Dao lớn tiếng phản đối, lắc lắc đầu nhìn Đồng lão tiên bối. Nguyên Phương có nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ được rằng cô lại phản đối kịch liệt thế này. Đồng lão tiên sinh neho mắt nhìn Mộng Dao ho ho nhẹ một tiếng:

“Thế muốn ta phạt con vì tội về trễ sao?! Hay là để Phương nhi ở lại đây con sẽ không phải chịu phạt nữa?!”

“Ông nội à...”

“Hai chọn một không có sự lựa chọn thứ ba...à không, có đó. Đó chính là sự lựa chọn bao gồm cả hai điều trên. Đồng nghĩa với việc con vừa phải chịu sự trừng phạt đồng thời Phương nhi cũng sẽ ở lại đây tối nay. Ba chỉ được chọn một, thế nào con chọn được chưa?!”

“Tại sao ông không để cho cậu ta về nhà?!”

“Trời đã tối như thế này, lỡ tôi một mình về nhà xảy ra chuyện gì thì sao?!”

Nguyên Phương nhìn Mộng Dao với vẻ vô tội, hai tay ôm lấy mặt rồi hơi xoa xoa một chút. Mộng Dao neho neho mắt nhìn hắn hừ lạnh:

“Cậu là con trai mà, chuyện gì có thể xảy ra với cậu chứ?!”

“Lỡ...tôi bị...CUỐP SẮC thì sao?!”

“Bị điên sao?!/ Phương Nhi nói đúng đấy...”

Mộng Dao vừa dứt lời đã bị ông của cô chèn vào họng một câu nói biện minh cho Phương Nhi của ông...

“Dù sao thì ông cũng đã quyết định rồi.”

Đồng lão gia tiếp lời và ý nghĩ duy nhất của cô khi định nói tiếp là “Chắc bố cậu ta không đồng ý cho cậu ta ở lại đây đâu!!” nhưng hình như Nguyên Phương dường như đoán được và cười cười trả lời luôn:

“Bố tôi đã đồng ý rồi, cậu không phải lo cho tôi đâu!!!”

“WHAT???!!!!!”

Mộng Dao sốc đến nỗi mắt chữ A, miệng chữ O, kinh ngạc đến mức không thốt ra được lời nào chỉ lắc đầu cười khổ rồi quay lưng bỏ vào nhà.

“Mộng Dao à, Mộng Dao! Cậu giận sao?!”

Vương Nguyên Phương vừa chạy theo kéo tay Mộng Dao lại vừa thở dốc nói với cô, Mộng Dao làm mặt xấu nhìn hấn. Tuy Mộng Dao làm mặt xấu nhưng nhìn rất dễ thương, Nguyên Phương he he cười rồi nói với Mộng Dao:

“Mộng Dao nè, cậu làm vậy nhìn dễ thương lắm đó!”

Cô nheo mắt nhìn hấn, giả vờ tức giận rồi nói với giọng vô cùng khó chịu:

“Vậy cậu làm cho tôi hết giận đi!”

“Mai là chủ nhật, hay là ngày mai tôi dẫn cậu đi chơi nha!”

“Ngày mai?! Không! Không! Mai tôi có hẹn với Tiểu Hồ và A Lạc rồi!”

Nguyên Phương cả kinh, nhảy dựng lên bực dọc lên tiếng:

“Lại là bọn họ! Mai cậu phải đi với tôi không được đi với người con trai nào khác hết!”

Đồng lão tiên sinh đứng từ xa nhìn đứa cháu gái cưng của mình đang tranh luận với Vương nhị gia mà ai cũng ngưỡng mộ không nịnh hót thì cũng là tán dương bằng những lời hoa mỹ, quả thật đứa cháu gái nhỏ này của Đồng lão thái là người đầu tiên dám cãi lộn với hấn. Bất giác ông cong khóe môi cười nhẹ trong lòng thầm nghĩ “Haiz, đứa cháu cưng này của mình và Phương nhị quả thật rất xứng đôi nhân cơ hội này mình tác hợp cho hai đứa nó coi như là người làm ông này giúp nó tình chân mệnh thiên tử của nó đi!” Đồng tiên sinh đi tới gần hai người cười cười:

“Nè, Ông Vương - cha con có khỏe không?!”

“Dạ, rất khỏe ạ.” Nguyên Phương cười cười nhìn ông nội Mộng Dao đang đứng bên cạnh.

”Mai ba con có rảnh không?! Ta muốn đến thăm ông ấy một chút, con có thể gọi điện hẹn trước với ba con dùm ta được không?!”

“Dạ!”

“Ông nội à, con đi ngủ trước đây. Ông nội ngủ ngon.”

Mộng Dao cười cười rồi quay lưng định rời đi, Nguyên Phương nheo nheo mắt hỏi hỏi:

“Không chúc tôi ngủ ngon sao?!”

“Chúc cậu ngủ ngon, Vương đại ác bá.”

Mộng Dao xoay người lại cười cười hờ hờ cho có lệ nhưng chứng mắt nhìn hấn rồi chạy thẳng vô nhà. Nguyên Phương nhìn theo bóng lưng cô nói lớn:

“Mộng dao ơi, cậu đừng quên cuộc hẹn ngày mai của tôi với cậu! Ngủ ngon.”

Đồng lão tiên sinh có vẻ vô cùng hài lòng nhẹ giọng hỏi hỏi Nguyên Phương:

“Phương nhị và Dao nhi của ta bắt đầu hẹn hò rồi sao?! Vậy khi nào thì con sẽ cầu hôn nó đây?!”

Nguyên Phương kinh hỉ nhìn ông lão trước mắt, cười cười cứ như mọi chuyện đương nhiên là thế, rồi hình như Nguyên Phương nhớ ra chuyện gì đó nên vội vàng chúc Đồng lão tiên bối ngủ ngon rồi hỏi phòng của cậu ở đâu.

“Phương nhị không chê thì có thể đến phòng dành cho khách ở tầng hai đầu dãy hành lang.”

Nguyên Phương cảm ơn Đồng lão tiên sinh rồi đi thẳng vào nhà, theo chỉ dẫn mà tìm phòng.

“Sao cậu lại ở đây?!”

Nguyên Phương kinh ngạc nhìn Mộng Dao hỏi hỏi. Con buồn ngủ làm Mộng Dao trở nên cáu bẳn:

“Phòng của tôi là phòng bên cạnh, vậy tôi không thể vào phòng của mình sao?!”

...

14. Chap 14: Tarot Bói Tình Yêu?! (1)

...

“Vậy sao cậu lại ngủ ở phòng cho khách vậy?!”

“Phòng cho khách ở bên cạnh, cậu không thấy giấy dán tường và cách bài trí trong phòng này là của nữ sao?!”

“Ồ ờ...”

“Biết rồi thì đi đi, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Nguyên Phương nhìn Mộng Dao vào phòng đóng cửa lại rồi mới trở về phòng của mình, ngã lăn ra giường rồi nghĩ ngợi mông lung. Hắn không biết nên dẫn cô đi đâu chơi, chơi cái gì nên ngồi bật dậy, gọi điện cho đám con trai xin lời khuyên.

“A lô...”

“Tôi và Mộng Dao sẽ đi chơi vào ngày mai, tôi không biết nên dẫn cô ấy đi đâu chơi nên cậu tư vấn cho tôi đi!”

...

“Mộng Dao, đi thôi!”

Mộng Dao nheo nheo mắt nhìn hắn khó hiểu, trong đầu cô thoáng co suy nghĩ tại sao lại là chỗ này?! Khu mua sắm?!

“Cậu kéo tôi đến chỗ này để làm gì?!”

“Cứ đi theo tôi rồi cậu sẽ biết.”

Nguyên Phương kéo tay Mộng Dao vào một cửa hàng mỹ phẩm cao cấp rồi vẫy tay gọi cô tiếp viên bán hàng:

“Cô hay chọn một bộ mỹ phẩm cao cấp nhất, đắt nhất và thịnh hành nhất hiện nay cho cô gái này.”

Nói xong hắn kéo cô đi lướt qua một gian hàng mỹ phẩm rồi chọn một bộ mỹ phẩm tốt nhất và vẫy gọi cô phục vụ, hắn nhìn cô ta rồi giao phó:

“Cô hãy giúp cô gái này chỉnh sửa lại tất cả, hãy chọn bộ mỹ phẩm tốt nhất, đắt nhất hiện nay!”

Mộng Dao nheo nheo mắt liếc hắn một cái rồi nói:

“Tôi thì làm sao hả?!” ==”

“Đẹp mà hơi nhột nhạt” :v

==*. Mộng Dao trừng mắt nhìn hắn rồi đi theo cô nhân viên bán hàng. Mộng Dao hơi liếc về phía hắn một chút thì cô để ý thấy bao nhiêu cô gái đang nhìn hắn với ánh mắt mê mẩn. Cái tên này chỉ giỏi gây chú ý thôi. “Có lẽ lần sau không nên dẫn hắn đến nơi này nữa.” Mộng Dao nghĩ thầm rồi lấy đại một bộ mỹ phẩm rồi kéo hắn ra ngoài.

Ngoài đường, dòng người qua lại tấp nập, bọn họ sải bước ngẩn, chậm chậm đi dưới hai hàng cây xanh, cánh hoa bay theo làn gió nhẹ lưu mùi hương ở mọi nơi. Cả một con đường huyền ảo, ồn ào bỗng trở nên yên ắng, lãng mạn hẳn. Nguyên Phương không thể nào kìm hãm được ý nghĩ muốn nắm tay Mộng Dao, Mộng Dao cũng có cùng ý nghĩ tương tự. Tâm tâm tương thông chẳng?!

“TAROT TÂM LINH?!” Mộng Dao hơi nheo mắt, nghiêng đầu khó hiểu. Cô kéo tay Nguyên Phương tới trước cửa của nơi được trang trí cầu kỳ, lạ mắt còn có chút kỳ quặc. Nguyên Phương kéo tay Mộng Dao nói nhỏ:

“Khoan đã! Tôi không tin vào mấy chuyện thần linh này lắm!”

“Cậu cứ vào đi rồi biết! Nếu cậu không tin thì coi nó là trò giải trí cũng được còn nếu cậu tin thì cũng coi thử cho biết vận số.”

Nguyên Phương đành phải nghe lời Mộng Dao bước vào cho dù không muốn. Mộng Dao thoáng thấy Mộng Hy đi ngang nên nói hắt dợt cô ở đây một chút rồi chạy nhanh ra ngoài tìm Mộng Hy.

“Cậu có phải muốn coi bói về tình yêu không?!”

“Thôi không cần đâu tôi không tin về mấy chuyện bói tâm linh này.”

“Dưới bàn là bộ bài tarot, cậu hãy tĩnh tâm, thật thoải mái để cơ thể thả lỏng và trí óc thư giãn, tạo điều kiện cho năng lực tri giác có thể tự do phát triển rồi chọn bài theo trực giác...”

...

“Giới thiệu với cậu đây là Đồng Mộng Hy - chị họ của tôi.” Mộng Dao vừa giới thiệu, vừa chỉ vào cô gái có gương mặt dễ thương đứng bên cạnh.

“Ồ, chào chị.” Nguyên Phương cười cười chào hỏi và tự giới thiệu bản thân:

“Tôi là Nguyên Phương, rất vui được quen biết chị.”

“Tôi cũng vậy.” Mộng Hy cười cười.

...

15. Chap 15: Đại Biến Cố

“Mộng Dao, tôi có việc muốn nói với cậu.” Nguyên Phương hơi đỏ mặt, hắt nhìn Mộng Hy một chút. Có vẻ Mộng Hy cũng hiểu ý nên nhìn Mộng Dao, ánh mắt ẩn chứa ý cười, bắt chợt Mộng Hy thốt lên:

“Chị có việc phải đi rồi, hai người đi chơi vui vẻ!”

“Ồ...Ồ...! Mộng Hy!...” Mộng Dao nhìn theo bóng lưng Mộng Hy hét lớn. Đáng tiếc là Mộng Hy đã đi xa rồi. Không biết con sói tà nghệ Nguyên Phương muốn nói gì với cô đây? Mộng Dao thở dài, nheo nheo mắt nhìn Nguyên Phương, cô phun toẹt ra mấy câu vì tò mò:

“Vậy...Cậu muốn nói gì với tôi?”

“Thật ra tôi muốn nói là...”

“*Ai kai shi zai wo men de gu shi zhong shang yan - Yi dian yi di xie xia le qing gan de zhang jie...” Chuông điện thoại của Nguyên Phương reo lên, là bố của cậu gọi...

* Bài hát “Lời hứa của gió- Trương Hàn”

“Dạ?! Con nghe đây... Sao?!...Con về ngay đây.”

Sau khi hắt điện thoại của bố mình thì lập tức đi quay phắt sang Mộng Dao, hỏi:

“Sau khi tôi đi, cậu có muốn gặp lại tôi không?!”

“Đương nhiên là có rồi! Chẳng lẽ cậu thì không?!” Mộng Dao nhìn hắt với ánh mắt khó hiểu.

“Vậy là được rồi...”

Nguyên Phương cười cười rồi quay lưng bỏ đi...

—— Hai ngày sau ——

Nguyên Phương bận rộn suốt hai ngày qua nên chẳng có thời gian đi ra ngoài. Hắn đã xin nghỉ ở trường học và đang chuẩn bị qua Mỹ để giải quyết một số rắc rối của tập đoàn Lăng Tương trên hình thức đi du học.

—5:30 - tại cổng trường—

“Tiểu Hồ! Cậu có tin gì của Nguyên Phương không?”

“Không có! Cậu ta hai ngày nay không đi học rồi, tôi định qua nhà cậu ta để hỏi đây.”

“Tôi đi với cậu.” Mộng Dao sốt sắng nói.

“Cả tôi cũng đi.” Vũ Lạc chen lời vào, Mộng Dao và Vũ Kiệt tròn mắt nhìn cậu ta.

“Cậu là hắn có quan hệ gì mà quan tâm đến hắn dữ vậy?!” Vũ Kiệt hỏi một cách chua chát.

“Tôi chỉ đi theo...”

“Tôi không hỏi cậu mà tôi hỏi con cọp cái Mộng Dao kia.” Vũ Kiệt nhảy vào hòng của Vũ Lạc, hắn nói chen vào.

“Tôi...Tôi...Ê! Ê CẬU GỌI AI LÀ CỌP CÁI HẢ????????” Mộng Dao cố lảng tránh vấn đề mà Vũ Kiệt nhưng có vẻ cậu ta đã nhận ra điều gì đó, ánh mắt hiếu kỳ của cậu ta đã tràn đầy hắc tuyến.

“Đi thôi, trước khi tôi đổi ý.” Vũ Kiệt hơi gầm lên, bầu không khí quanh họ trùng xuống rồi họ bước nhanh ra khỏi cổng trường.

“Cậu không định đi bộ đến đó chứ?!”

“Không, đương nhiên là không rồi! Bọn này không nhưng cậu thì có đấy!” Hình như vẫn còn giận về điều gì đó, Vũ Kiệt lạnh giọng rồi cùng Hương Vũ Lạc lên taxi đến nhà Nguyên Phương bỏ lại Mộng Dao tội nghiệp. Trên đường đi, cô đã suy nghĩ rất nhiều về những thứ mà Nguyên Phương nói và cũng phần nào hiểu được suy nghĩ của hắn, ngốc nhưng không quá kém cỏi để biết điều đó...

“Vương Nguyên Phương, cậu có ở nhà không?!” Vũ Kiệt gọi lớn.

“Chào các vị! Cậu chủ đang ở phòng khách, mời các vị vào.” ông quản gia mở cửa và mời Vũ Kiệt và Vũ Lạc vào.

“Vương Nguyên Phương, cậu đã nói gì với Mộng Dao hả?!” Hương Vũ Kiệt hơi gầm lên, ánh mắt có phần đen tối tràn đầy hắc tuyến.

“Không có gì cả, tôi không có gì với Mộng Dao cả.” Nguyên Phương cười khẩy, tựa người vào chiếc tràng kỷ nhìn Vũ Kiệt với nét mặt khinh khỉnh.

Vũ Kiệt thật chỉ muốn lao đến đánh cho cậu ta một cái cho tỉnh. Cái bộ mặt đáng ghét đó giống hệt như lần đầu cậu ta gặp hắn, cũng cái điệu bộ đó, thật khiến cho người ta khó chịu!

“Chết tiệt, Vương Nguyên Phương cậu đừng dùng cái điệu bộ khinh khỉnh đáng chết đó để nói chuyện với tôi.”

...

Mộng Dao chạy một mạch tới nhà Nguyên Phương, cô vừa mở cửa vừa gọi:

“Nguyên Phương, Nguyên Phương!...”

Bọn họ hơi giật mình nhìn cô...

16. Chap 16: Đại Biến Cố (1)

“Chà, xem ai đã đến kìa! Trông cô thật thảm hại, đầu tóc rối bời, thở hồng hộc, chắc, xem ra cô vừa gặp chuyện gì không hay thì phải?” Một cô gái trang điểm lòe loẹt, ăn mặc thiếu sự đàng hoàng đứng đấy, trịnh trọng bước ra.

Mộng Dao như có tia sét đánh ngang tai, gương mặt này, đôi mắt này, giọng nói này...Không sai, chính là cô ta - Trịnh Tiểu Ôn. Mộng Dao phải mất mấy giây định thần và tự nhủ bây giờ chỉ là một giấc mơ rồi hỏi Nguyên Phương với ngữ khí gấp gáp, có lẽ vì trong lòng cô vẫn còn chút hy vọng chưa bị dập tắt. “Nguyên Phương, cô Trịnh Tiểu Ôn đang làm gì ở đây vậy?!”

“Tôi không ở đây thì có thể ở đâu chứ?! Tôi là vợ chưa cưới của anh ấy mà! Còn nữa tên tôi không phải là Trịnh Tiểu Ôn mà là Trịnh Uyển Nhã*”

* UYỂN NHÃ - Vẻ đẹp của sự thanh tao, phong nhã

Vũ Kiệt và Vũ Lạc đứng yên lặng một lúc lâu rồi lên tiếng:

“Cha mẹ cô hình như đặt sai tên cho cô rồi, phải là Trịnh Khủng Long chứ. Quả đúng là CẦU KHẨU NAN SINH XUẤT TƯỢNG NGÀ!” Vũ Kiệt cười tà nghệ nhìn cô ta và mắng thẳng.

*Cầu khẩu nan sinh xuất tượng nga: Miệng chó không thể mọc ngà voi.

“Cậu ăn nói cho đàng hoàng nha!” Cô ta vừa nói xong thì lập tức quay ngoắt sang phía Nguyên Phương nũng nịu với cái giọng điệu không hề kinh tởm của mình:

“Nguyên Phương à, anh hãy đuổi bọn họ đi đi~ ”

“Mấy người mau đi đi, các người đã nghe cô ấy nói gì rồi đấy!” Nguyên Phương không chút do dự lên tiếng. Mộng Dao dường như suy sụp tinh thần, thần thờ nhìn hẩn tuyệt vọng hỏi:

“Những điều cô ta nói có phải thật thế không?!”

“Tôi đã nói với cô rồi mà..” Cô ta trơ trên lên tiếng.

“Câm mồm! Ở đây không tới lượt cô lên tiếng. Nguyên Phương cậu phải thành thật cho tôi biết những việc cô ta nói có phải là sự thật không?!”

“Đúng vậy! Nếu như cô đã hỏi thì tôi sẽ nói thật cho cô biết rằng tôi chỉ đùa giỡn với cô thôi, hạng con gái ngu ngốc như cô tôi không có hứng thú.” Hẩn thần nhiên buông những lời này ra.

Vũ Kiệt nhịn không nổi nữa nắm chặt tay lại...

Bốp. Mộng Dao tát hẩn một cái, cô nói qua hai hàng nước mắt nóng hổi đang tuôn rơi lã chã:

“Cái tát này sẽ kết thúc tình cảm của chúng ta từ đây chúng ta xem như ân đoạn nghĩa tuyệt.”

Nói xong Mộng Dao quay lưng bỏ đi, bất chấp mọi sự hiếu kỳ, tò mò của những người qua đường, cô cứ chạy. Có vẻ như Mộng Dao đã quá mệt mỏi đối với hẩn rồi, cô ngồi xuống bên đường, úp mặt vào đầu gối, bất giác cả người run lên, cô òa khóc.

“Cậu không sao chứ?!” Vũ Kiệt là Vũ Lạc chạy đến trước mặt cô, Vũ Kiệt đưa tay ra, muốn kéo cô đứng lên...

Mộng Dao ngược lên nhìn hai người bọn họ, òa khóc lớn, người ngoài đường đi ngang qua hiếu kỳ nhìn bọn họ bàn tán xôn xao khiến cho Vũ Kiệt và Vũ Lạc, hai con heo ngốc đó thẹn đỏ cả mặt, cuống cuống giải thích:

“Không phải như mọi người nghĩ đâu, không phải vậy đâu!”

“Trời ơi, cô gái kia làm sao vậy?”... “Mấy cậu thanh niên này mặt mũi trông sáng đẹp trai thế mà đi chọc con nhà người ta, con phải nhớ không được chơi với kiểu người như thế nghe chưa?!”....

Mộng Dao khóc một lúc rồi đứng dậy lau nước mắt trên mặt mình rồi tươi cười nói với bọn họ:

“Được rồi, Tiểu Hồ, Tiểu Lạc, chúng ta đi thôi!”

“Được rồi, đi!” Vũ Kiệt cười tươi nhìn cô, hẩn cùng Vũ Lạc sẽ làm vệ sĩ hộ tống cho cô an toàn về nhà.

...

“Nguyên Phương ơi~ Anh dẫn em đi mua sắm đi.” Trịnh Uyển Nhã lắc lắc tay Nguyên Phương, nũng nịu đòi hắt đi mua sắm cho cô ta.

“Nếu cô còn dám nhắc lại những lời đó nữa thì cô biết chuyện gì sẽ xảy ra rồi đấy.” Nguyên Phương hất tay cô ta ra, hắt lạnh giọng đuổi cô ta về.

“Sao anh lại nói vậy với em?!” Cô ta cao giọng, nhìn hắt giả vờ mếu máo.

“Cô không về thì thôi vậy, tôi đi đây” Nguyên Phương cười nhạt bỏ ra ngoài.

“Không có tôi thì tập đoàn của anh đã sụp đổ từ lâu rồi, còn lên mặt với tôi sao, anh dám à?! Đồng Mộng Dao có gì tốt đẹp chứ!” Trịnh Uyển Nhã hét lớn, gương mặt có nét tối sầm lại. Một nụ cười nham hiểm xuất hiện trên gương mặt cô ta...

17. Chap 17: Đại Biễn Cố (2)

...

“Mộng Dao à... Cậu muốn đi ăn kem không?!” Vũ Lạc khẽ hỏi Mộng Dao và nuốt nước bọt.

“Ồ, tôi cũng đang có hứng đi chơi đây.” Mộng Dao cười cười.

“Haiz~ Tôi cũng đi, tâm trạng không tốt thì ăn ngọt là lựa chọn đúng đắn nhất.” Vũ Kiệt thở dài.

Ba người họ vào một quán kem “Ngọc bất trác, bất thành khí” bên đường, tuy nhỏ nhưng khá ngon và yên tĩnh. Bỗng có ba người bước vào.

“Ba người sao vậy?!”

Ra là Lâm Thượng Nguyên, Cao Đại Thành cùng Đồng Mộng Hy. Họ ngồi xuống cạnh Mộng Dao rồi ngó sang hai người kia, mặt người nào người nấy nặng tâm tình...

“Có chuyện gì vậy Mộng Dao?! Hôm nay nhìn mọi người có vẻ không vui cho lắm.” Mộng Hy nhẹ giọng hỏi Mộng Dao.

Mộng Dao không đáp, chỉ thở dài rồi cúi mặt xuống. Mộng Hy nhìn Đại Thành và Thượng Nguyên nhún vai, khó hiểu. Một lúc sau, Mộng Dao mới ngập ngừng lên tiếng, ngữ khí toát rõ là đang có tâm sự:

“Không có gì cả, chỉ là hôm nay không được thoải mái cho lắm thôi...”

“Thật ra là tên Vương Nguyên Phương chết tiệt đó định đi qua Mỹ 7 năm, hắt sẽ kết hôn với Trịnh Uyển Nhã của tập đoàn Vãn Nghi...” Vũ Lạc không kìm nổi tức giận lên tiếng, hắt quay sang Đại Thành và Thượng Nguyên khàn giọng nói:

“Hai người bọn cậu là bạn của hắt từ nhỏ đến lớn, hai người cậu hãy đi hỏi hắt tại sao lại làm như vậy đi.”

” Chúng tôi đã tới tìm hắt nhưng bị hắt và con khủng long chết tiệt kia đuổi đi, cậu ta còn không thèm nghe lấy một câu.” Đại Thành thở dài, mâu quang hơi nhúu lại.

“Khoan đã, Trịnh Uyển Nhã là con khủng long chết tiệt và là Trịnh Tiểu Ôn?” Mộng Hy khó hiểu hỏi Đại Thành.

“Không sai! Chết tiệt, tôi chỉ muốn đám cho cậu ta một đám để cậu ta tỉnh ra. Khỉ thật, tôi nghe nói là cậu ta sẽ đi vào cuối tuần, chúng ta có nên...”

“Không cần đâu, thôi đừng nhắc những chuyện không vui nữa, mọi người ăn gì thì gọi đi.” Mộng Dao phát ngôn chặn họng Đại Thành, mọi người cũng cười trừ cho qua chuyện rồi lại bắt đầu tán gẫu nhảm nhí về phim hot “Sam Sam đến đây ăn nào”

...

——-Tại nhà Nguyên Phương——-

Không khí u khuất, ảm đạm dường như vẫn bao trùm cả căn nhà to lớn, Trịnh Uyển Nhã hiện giờ đang ra ngoài cùng bạn bè của cô ta nên chỉ còn một mình Nguyên Phương cùng nỗi tương tư. Hắn ngồi thu mình trên chiếc tràng kỷ lộng lẫy, ánh đèn chùm bao khuất cả khung cảnh trong đêm khuya thanh vắng, tĩnh mịch khiến nỗi tương tư của hắn tựa ngàn năm trôi qua vẫn không dứt.

*Đời người như một ván cờ, kiếp này bất phân thắng bại, nguyên kiếp sau lại phân chia hai hộp cờ trắng đen. “Nhân sinh như kì, lạc tử bất hồi” chỉ để lại cho hắn một nỗi cô đơn, tương tư lớn. Trong đêm Khuya thanh vắng tịch mịch, khung cảnh hoa lệ vắng lặng khiến hắn buồn càng thêm buồn, lời hẹn ước còn bên tai mà bây giờ chỉ còn mình hắn cùng với sự cô độc trùng trùng...

*Trích dẫn “Tương tư cục” của “Âm Tần Quái Vật”.

“Ha ha... ọe... Nguyên Phương... Anh... ọe...”

Không gian yên tĩnh bị phá hỏng hoàn toàn khi Trịnh Uyển Nhã trở về sau cơn say bí tỉ của cô ta, mùi rượu nồng nặc khiến Nguyên Phương bừng tỉnh giữa những suy nghĩ mông lung, mơ hồ.

“Cô làm cái quái gì vậy hả?! Có biết mấy giờ rồi không mà còn uống?!”

“Là anh đang lo... ọe... lắng cho em sao?!”

“Thần kinh của cô có vấn đề gì à? Tôi không và sẽ không bao giờ lo lắng cho cô, dù chỉ một chút.”

“Em sẽ coi là anh đang lo lắng cho em.”

Hắn biết rằng dù có tiếp tục cãi nhau với cô ta thì cũng sẽ chẳng được gì nên đành tức giận trở về phòng và khóa chặt cửa, tiếp tục những suy nghĩ viển vông, mơ hồ của mình...

“Đa tình tự cổ nan di hận*, Dĩ hận miên miên bất tuyệt kỳ**”

** (Nỗi hận triền miên không bao giờ hết)

* (Từ xưa đa tình chỉ để lại mối hận)

18. Kết - Dĩ Hận Bất Hảo

...

“Ta đi thôi.” Nguyên Phương nặng nhọc kéo chiếc vali sau lưng, hắn bỏ xuống nhà trước mà cũng không cần phải suy nghĩ.

“Nguyên Phương, cầm túi giúp em đi!” Uyển Nhã nũng nịu từ trên lầu đi xuống, hành lý của cô ta chất đống như chuẩn bị đi tị nạn.

“Cô không cần mang nhiều vậy đâu.” Hắn mệt mỏi nhìn cô ta sau đó quay sang ông quản gia già “Ông giúp cô Trịnh đưa hành lý ra xe giúp tôi.”

“Dạ cậu chủ.” Ông quản gia kính cẩn thưa.

Sau khi mọi thứ tươm tất, hai người họ lên đường...

——Sân bay quốc tế——

“Vương Nguyên Phương! Cậu thật muốn đi?!” Mộng Dao chạy vội ra chỗ hắn.

“Đúng vậy. Chúng tôi sẽ cử hành hôn lễ ở Mỹ.” Nguyên Phương lạnh giọng, nhếch mép nhìn xuống.

“Cậu ở lại được không?! Ta có thể làm mọi thứ cùng nhau mà... rất nhiều điều thú vị...”

“Cậu im đi! Tôi đã nói không muốn dây dưa gì với cậu mà!”

Hắn hét lên và cũng không tiếc việc văng ra những lời như thế, dù là với Mộng Dao. Trên gương mặt thanh thoát, xinh đẹp kia, hai hàng nước mắt nóng hổi từ từ rơi xuống, từng giọt, từng giọt. Lòng hắn như bị vạn tiễn xuyên qua, tim hắn nhói đau như rỉ ra từng giọt máu...

“Mộng Dao à, cậu không cần phải cầu xin tên tiểu nhân ấy đâu!” Vũ Kiệt từ xa lao nhanh tới kéo cô vào lòng mình mà an ủi.

“Tôi nói cho cậu biết, cậu chẳng là cái thá gì cả. Tiểu nhân!” Vũ Lạc cũng bắt bình lên tiếng.

“Cầu huyết!”

“PP”

Tiếp sau lần lượt là Đại Thành và Thượng Nguyên, mặc cho bọn họ phỉ nhổ, Nguyên Phương vẫn cười đáp lại nhưng bằng nụ cười khinh bỉ, miệt thị. Ngoài mặt là thế nhưng trong lòng thì hắn chỉ muốn quỳ xuống cầu xin bọn họ đánh chết hắn, như vậy thì ít nhất hắn cũng có lòng tự trọng của một con người...

“Anh à, ta đi thôi! Không cần phải nghe những kẻ vô giáo dục này phỉ báng.” Trịnh Uyển Nhã khoác tay hắn, kéo hắn đi.

“Chỗ này là nơi để một con T-rex như cô lên tiếng sao?!” Vũ Kiệt nhìn cô ta với ánh mắt lạnh lẽo chết người.

“Cậu...”

“Thông báo: chuyến bay từ Trung Quốc đến New York sắp sửa khởi hành, mong quý hành khách nhanh chóng lên máy bay và ổn định chỗ ngồi... Thông báo...”

“Cũng đến giờ rồi, ta đi thôi!” Nguyên Phương lạnh lùng kéo theo Trịnh Uyển Nhã bỏ lên máy bay.

...

——New York——

Chuyến bay hạ cánh tại sân bay quốc tế của Mỹ, có người từ tập đoàn Lãng Tương sẵn đợi để đưa hai người họ trở về khách sạn nghỉ ngơi.

Trong vài ngày gần đây, hắn đã suy nghĩ rất nhiều và cảm thấy mọi thứ mà trước giờ hắn làm đều sai. Chẳng lẽ chỉ vì muốn thầu tóm vài công ty cỡ con ở Mỹ mà từ bỏ bạn bè, tình yêu, lòng tự trọng... Hắn quyết không cam chịu số phận mà bố hắn định cho hắn nữa...

“Con muốn trở về. Việc Lãng Tương thầu tóm Mason không liên quan đến con.”

“Coi như là ta cầu xin con, những việc ta làm hiện giờ đều vì muốn tốt cho con... hơn nữa, ta bây giờ đã tuổi già sức yếu, cũng cần có con cái kề cận chăm sóc tuổi già. Chẳng lẽ con nỡ lòng để một ông già như ta một mình mà bỏ về? Nếu như ta có xảy ra chuyện gì thì...”

...

——Bắc Kinh——

...

_____ 7 năm sau _____

“Tít, tít...” Mộng Dao đang thư giãn trên các ghế Sofa với que kem ăn dở thì có một tin nhắn được gửi đến.

**_Tiểu Hồ: Tôi nay rảnh chứ?!

*_Cọp cái: Ờ.

_Tiểu Hồ: Anh sẽ nhắn địa chỉ qua cho em.

215 ***** , tầng 16.

_Cọp cái: Ok!

*Theo danh bạ của Hướng Vũ Kiệt

**Theo danh bạ của Đồng Mộng Dao

_____ 7h30' _____

Trước tòa nhà ***** trắng lệt, Mộng Dao chạy vội vào trong...

“Xin quý khách thứ lỗi, cầu thang máy đang được bảo trì. Làm phiền...”

Cô bỏ qua biển báo trước thang máy và chạy một mạch mười sáu tầng lầu.

Khi đến tầng thứ mười sáu, đôi chân nhỏ bé của cô đã mỏi nhừ, cả người thấm mệt nhưng cô để ý thấy đằng sau cánh cửa này hắt lên ánh nền lung linh, mờ ảo. Mộng Dao đẩy cửa bước vào, khung cảnh lúc này có bảy phần hoa lệ và ba phần lãng mạn với một bàn ăn dưới ánh nến ảo diệu soi rọi, một bó hoa to ước chừng trên trăm bông được đặt trên bàn cùng hai ly rượu vang đỏ của Pháp. Cùng lúc đó, Vũ Kiệt bước ra từ trong bóng tối, gương mặt đẹp trai của hắn từ từ hiện rõ, khí chất bất phàm bốc lên hừng hực khiến cô thơ thẩn.

“Mộng Dao, qua đây ngồi đi.”

Nói đoạn rồi hắn đưa cô vào chỗ ngồi của mình, vẫn chưa ổn định tinh thần, Mộng Dao nhìn hắn chăm chăm khiến mọi thứ thật mất đi vẻ tự nhiên của nó.

“Có... có chuyện gì vậy?! Tiểu Hồ?!” Cô đáp ứng.

“Chúng ta cũng đã quen nhau được bốn năm rồi, có điều này...”

Vũ Kiệt cười cười, khuôn mặt tuấn mỹ của hắn hắt lên trong ánh nền lung linh, lãng mạn. Hắn nâng ly tiếp rượu trước, cô cũng theo hắn mà uống. Mùi rượu vang đỏ của Pháp dịu dịu tâm can, cô nhấp từng ngụm rượu nhìn hắn. Bỗng có ánh sáng trắng thoảng qua dưới đáy ly... là một CHIẾC NHẪN...

“Đồng Mộng Dao, em sẽ lấy anh chứ?! Anh biết mình không phải một người đàn ông hoàn hảo nhưng anh sẽ khiến em cười mỗi ngày, mọi thứ tốt đẹp đều dành cho em, phần khó cứ để mình anh gánh vác. Cuộc sống của chúng ta sẽ không hoàn hảo nếu như thiếu mất người kia...” Vũ Kiệt khụy một đầu gối xuống đất, tay nâng bó hoa tươi thắm kia cùng lời cầu hôn mà dâng lên cô.

“Chuyện này...”

...

Sân bay quốc tế ở Bắc Kinh tấp nập người, mọi hỷ- nộ- ái- ố của con người cứ thế mà nghi ngút lên cao, Nguyên Phương cũng vừa trở về từ Mỹ, tâm trạng của hắn khá vui vẻ. Đường như đang mong chờ một điều gì đó, hắn xách ba lô lên vai rồi đi thẳng lên một chiếc taxi gần đó, điều đầu tiên mà hắn nghĩ đến là Đồng Mộng Dao. Nguyên Phương dừng chân ở nơi đầu tiên mà hắn gặp cô. Có thể là thiên duyên trời ban cho hắn hoặc cũng có thể là do tình cờ mà hắn và cô lại chạm mặt.

“Mộng Dao à...”

Cô bắt gặp nhìn hắn, khuôn mặt có phần sắc lạnh.

“À ra là Vương đại thiếu gia, rất vui được gặp lại anh...”

“Chẳng phải em nói là chúng ta sẽ gặp lại sao?! Thậm chí em còn nói là rất vui nữa mà.”

Nguyên Phương cười cười nhưng Mộng Dao vẫn giữ nguyên thái độ bảo thủ kèm theo nét mặt sắc lạnh, cô tiếp lời:

“Xã giao thông thường. Anh về đúng lúc để dự đám cưới của chúng tôi đó, chúng tôi rất mong nhận được lời chúc phúc của anh và Uyển Nhã.”

”Anh không kết hôn với Uyển Nhã, em hiểu lầm rồi.”

“Sao cũng được. Chúng tôi chẳng nào thì cũng không muốn cô ta đến.”

Chúng tôi?! Chẳng lẽ...

Quá trễ để hắn làm lại từ đầu. Khuôn mặt hắn điềm tĩnh nhưng trong lòng đau đớn như có ngàn nhát dao đâm vào tim, vào lòng của mình. Hai từ chúng tôi đã phân chia rạch ròi khoảng cách giữa hai người họ.

Thoáng một giọt nước tràn ly, lòng đau như cắt nhưng vẫn phải cam chịu số phận vì hắn đã để lỡ cơ hội khi còn ở Sân bay quốc tế Bắc Kinh bảy năm về trước. Lần này gặp lại chỉ toàn đau khổ, công việc gia đình ổn định khi Lãng Tương thâm tóm được Mason và Vấn Nghi nhưng tình cảm bảy năm xa cách lại có phần đau khổ.

Mộng Dao nhìn hắn cười cười rồi chìa tay đưa một tấm thiệp đỏ thắm, hắn đón nhận tấm thiệp ấy chẳng dễ dàng, cái tên mà đáng ra phải ở trên tấm thiệp này là của hắn.

...

...

“Mộng Dao à, anh sẽ làm mọi thứ cho em, giúp em mỗi ngày. Anh sẽ như con gấu heo bên cạnh em mọi lúc, mọi nơi...”

Hôn lễ của Mộng Dao và Hường Vũ Kiệt diễn ra rất long trọng, sau khi hoàn tất, hai người họ đi chúc rượu tất cả mọi người. Mộng Dao tinh khôi như một thiên sứ trong bộ lễ phục trắng hoa lệ, hoàn mỹ sánh đôi cùng Vũ Kiệt trong bộ lễ phục đen, trông họ âm dương tuần hoàn, trai tài gái sắc...

Họ đến bàn cuối cùng, nơi Nguyên Phương đang ngồi, khóe mắt hắn cay xè khi Mộng Dao và Vũ Kiệt tới. Trái tim rỉ máu của hắn đang đập rất mạnh vì xúc động, hắn nâng ly cười khổ:

“Chúc hai người hạnh phúc.”

...

-HẾT-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-thanh-vo-tinh>